அத்தியாயம் – 10

ஆவிக்குரிய மற்றும் மானிட சுபாவங்கள் வெவ்வேறானதும் வித்தியாசமானதும்

பொதுவான தவறான புரிந்துகொள்ளுதல் – பூமிக்குரிய அல்லது மனித சுபாவமும் பரத்திற்குரிய அல்லது ஆவிக்குரிய சுபாவமும் – பூமிக்குரிய மகிமையும் பரத்திற்குரிய மகிமையும் – ஆவிக்குரிய ஜீவிகளைக்குறித்த வேதாகம சாட்சியம் – அழிவிற்குரியதும் அழியாமைக்குரியதும் – அழிவுக்குரிய ஜீவிகள் நித்திய ஜீவனை சுதந்தரிக்க முடியுமா? தயை காண்பித்தலில் உள்ள நீதி – யூகத்தின் அடிப்படையில் உள்ள கொள்கையை ஆராய்தல் – பரிபூரணத்தில் பல்வேறுவிதம் – தேவனது மேலாண்மை மிக்க உரிமைகள் – மனிதனது நிறைவான தேவைகளுக்காக தேவனுடைய ஏற்பாடுகள்– கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களை தேர்ந்தெடுத்தல் – அவர்களது சுபாவம் எவ்விதம் மாறுதலடையும்?

மனிதர்கள் அனைவரும் ஏதேனில் ஆதாம் இழந்துபோன மனித பரிபூரணமாகிய முந்தின சீரை திரும்பக்கொடுத்தலின்மூலம் மீண்டும் அடைவார்கள் என்றும், கிறிஸ்துவின் சபையானது இந்த பொதுவான திட்டத்திற்கு விதிவிலக்காயிருந்து, மனித சாயலிலிருந்து ஆவிக்குரிய சாயலுக்கு மறுரூபம் அடைகிறார்கள் என்ற மனுக்குலத்திற்கான பொதுவான தேவதிட்டத்தை அநேக கிறிஸ்தவர்கள் காணத்தவறுகின்றனர். பொதுவாக கிறிஸ்தவ ஜனங்களே, ‘‘ஆவிக்குரிய சுபாவத்தை அடைகிறவர்களேயன்றி வேறொருவரும் இரட்சிக்கப்படுவதில்லை’’ என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால், பூமியின் குடும்பங்கள் அனைத்தையும் திரும்பக்கொடுத்தலுக்குட்படுத்தி ஜீவனையும் ஆசீர்வாதங்களையும் வழங்குவதாக சத்தியவேதம் வாக்குறுதி அளிக்கிறது. அதோடு சுவிசேஷ யுகத்தில் தெரிவுசெய்யப்படும் திருச்சபையார் மாத்திரமே ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்கு மறுரூபம் அடைவார்கள் என்றும் வாக்களிக்கிறது. மேலும், மற்ற எவருக்கும் இந்நம்பிக்கை உண்டாயிருப்பதற்கு ஆதாரமாக ஒரு வேதவசனமாவது இல்லை.

பெருந்திரளான மனுக்குலம் பாவத்தினால் உண்டான அனைத்து

சீரழிவு பலவீனங்கள், வலி, துன்பம் மற்றும் மரணம், இவைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, அவர்கள் விழுகைக்கு முன்பிருந்த முழுமையான மனித பரிபூரணத்தை மீண்டும் அடைந்து அனுபவிப்பார்களானால், ஆதாமின் பாவத்திலிருந்து முழுவதும் இரட்சிப்படையும் விஷயத்தில், சுவிசேஷ யுகத்தில் ‘‘பரம அழைப்பிற்கென்று," அழைக்கப்பட்டு ‘‘தெய்வீக சாயலுக்கு பங்குபெறும்" கிறிஸ்துவின் சபையைப்போலவே அவர்களும், முழு விடுதலை அடைவார்கள்.

ஒரு பரிபூரண மனிதன் எவ்வாறு உண்டாக்கப்படுகிறான் என்பதை முறையாகப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுவதும், அழிவிற்குரிய அல்லது அழியாமைக்குரிய நிபந்தனைகள் என்ன என்பதைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளுதலும், நீதியைப் பற்றிய தவறான கருத்துக்களும் ஒன்றுசேர்ந்து, மேற்கூறிய தவறுகள் ஏற்படக் காரணமாகின்றன. அதுமட்டுமின்றி எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அநேக வசனங்களின் பொருள் மறைக்கப்பட்டு, திகைப்படைய வழிவகுக்கிறது. ஒரு பரிபூரண மனிதன் ஒருபோதும் பூமியில் இருந்ததில்லை என்பதும், பூமியில் காணப்படுகின்ற மனிதர்கள் ஒரு பகுதி வளர்ச்சியடைந்தவர்களே என்பதும், ஆகவே பரிபூரணத்தை அடைய வேண்டுமானால் அவன் ஆவிக்குரியவனாக மாறவேண்டும் என்பதும், எந்த ஒரு வேத வசனத்தின் ஆதாரமில்லாத, பெரும்பாலானவர்களின் பொதுவான கண்ணோட்டமாய் இருக்கிறது. இந்தப்பார்வையில் ‘‘சத்திய வசனத்தை நிதானமாய்ப் பகுத்து" ஆராயும்போது வேதாகமக் கருத்துக்கள் இசைவாகவும் அழகாகவும் தோன்றாமல் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

ஆதாம், இயேசு என்ற இரண்டு பரிபூரண மனிதர்கள் மட்டுமே இப்பூமியில் இருந்ததாக வேதாகமம் நமக்கு தெளிவாய்ப் போதிக்கிறது. ஆதாம் தேவசாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். அதாவது மன வல்லமையாகிய, பகுத்தறிதல், ஞாபக சக்தி, தீர்மானித்தல், மற்றும் சித்தம் இன்னும் ஒழுக்க இயல்புகளில் நீதி, பிரதிபலன் எதிர்பாராது நன்மை செய்தல், அன்பு பேன்ற அனைத்திலும் தேவ சாயலிலேயே சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். பூமியிலிருந்து உண்டானவன் பூமிக்குரியவனாயிருந்து, ஆவிக்குரிய ஜீவியின் பூமிக்குரிய சாயலாயிருக்கிறான். ஆவிக்குரிய ஜீவியின் குணங்களைப் பெற்றிருந்து,

அளவிலும் தரத்திலும் நிர்ணய எல்லையிலும் வித்தியாசப்பட்டிருந்தான். விழுந்துபோன மனிதனிடத்தில் “வாருங்கள் வழக்காடுவோம்” என்று தேவன் கூறுமளவிற்கு மனிதன் தேவ சாயலில் இருக்கிறான்.

அனைத்தையும் ஆண்டு நடத்தும் யேகோவா தேவன், மனிதன் பூமிக்குரியவற்றை ஆளும்படிக்கு அதிகாரம் அளித்தார். “அவர்கள் சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும், ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், மிருக ஜீவன்களையும், பூமியனைத்தையும், பூமியின்மேல் ஊரும் சகல பிராணிகளையும் ஆளக்கடவர்கள் என்றார்.” (ஆதி 1:26) மோசே கூறும்போது, தேவன் தாம் உண்டுபண்ணின சிருஷ்டியை வெறுமனே சிருஷ்டியாமல் முழுமையானவனாக, அதாவது தம்முடைய சிருஷ்டியை “நல்லது” என்று கண்டார் என்று கூறுமளவிற்கு அவனை பரிபூரணமாக சிருஷ்டித்தார் என்பதை தேவன் உணர்ந்திருந்தார் என்று கூறுகிறார். (ஆதி.1:31) தேவனுடைய பார்வையில் அறிவுள்ள தம்முடைய சிருஷ்டிகளில், பரிபூரணத்திற்குக் குறைவானது எதையும், “அது நல்லது” என்று கூறுவதில்லை.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பரிபூரண மனிதனைக் குறித்து சங்.8:5–8ல் “நீர் அவனை தேவ தூதரிலும் சற்று சிறியவனாக்கினீர்; மகிமையினாலும், கனத்தினாலும் அவனை முடிசூட்டினீர். உமது கரத்தின் கிரியைகளின்மேல் நீர் அவனுக்கு ஆளுகை தந்து, சகலத்தையும் அவனுடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினீர். ஆடுமாடுகளெல்லாவற்றையும், காட்டு மிருகங்களையும், ஆகாயத்து பறவைகளையும் சமுத்திரத்து மச்சங்களையும் கடல்களில் சஞ்சரிக்கிறவைகளையும் அவனுடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினீர்.” சிலர் வேதாகமமானது பரிணாமக் கொள்கையை உறுதிபடுத்துகிறது என்று சொல்கிறார்கள். “தேவ தூதரிலும் சற்று சிறியவன்” என எபிரெயர் 2:7ல் கூறப்பட்டுள்ளதை, சற்று சிறியவன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, தூதர்களைக்காட்டிலும் அவனுடைய தரத்தில் சிறிதேனும் குறைந்தவனல்ல என்று அவர்கள் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட விளக்கம், அறிவிற்கேற்றதும், அதிகாரப்பூர்வமானதும் அல்ல. இது சங்கீதம் 8:5லிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள் ஆகும். எபிரெய மற்றும் கிரேக்கச் சொற்களை ஆராய்ந்ததில் எவ்வித மாற்றுக் கருத்திற்கும் இடம் இல்லாது போயிற்று. ஆகவே, தூதர்களைவிட அளவிலும் மேன்மையிலும் சற்று

தாழ்ந்த நிலையில் (in degree) சிருஷ்டிக்கப்பட்டான் என்ற கருத்து தெளிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் பரிபூரணமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதி நிலையை தாவீது தன் சங்கீதத்தில் எழுதியிருக்கிறார். மனிதனை தமது சொந்த சாயலாகவும், இப்பூமிக்கு இராஜாவாகவும் முன்பு உருவாக்கின திட்டத்தை தேவன் ஒருபோதும் கைவிட்டுவிடவில்லை. அவனை நினைவுகூர்ந்து மீட்டு முன்பு இருந்த நிலைமைக்கே சீர்பொருந்தச் செய்வதை தாவீது தீர்க்கதரிசனமாக உரைத்திருக்கிறார். இதே உண்மையை, பவுல் அப்போஸ்தலன் எபிரெயர் 2:7–ல், தேவன் தம் நோக்கத்தை கைவிடவில்லை என்றும், மனிதன் பரிபூரணனாக, மேன்மையானவனாக, பூமியின் இராஜாவாக மீண்டும் நினைக்கப்பட்டு முந்தினசீருக்குக் கொண்டுவரப்படுதலை நம்முடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறார். மேலும், வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட திரும்பக்கொடுத்தலை இன்னும் நாம் காணமுடியாவிட்டாலும், அது முழுமையடையும்படி தேவன் அதற்கான ஆரம்பகட்ட நடவடிக்கையை எடுக்கிறதைக் காண்கிறோம் என்றுரைக்கிறார். இயேசு பரிபூரண மனிதன் என்ற இம்மகிமையையும், கனத்தையும், கிரீடமாக அணிந்ததாக நாம் காண்கிறோம். இவர் சரிநிகரான மீட்கும்பொருளாக அல்லது பதிலீடாக தேவ கிருபையினால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்காகவும் மரணத்தை ருசிபார்த்து, இவ்வாறு இழந்துபோன அனைத்தையும் திரும்பக்கொடுப்பதற்கு வழியை ஆயத்தம் பண்ணுகிறார். உயர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாகிய ரோதர்காமின் பகுதியை கீழேக் கொடுத்துள்ளோம்.

> “மனிதனை நீர் நினைவுகூர அவன் எம்மாத்திரம்;
> அல்லது மனித குமாரனை நீர் சந்திக்க அவன் எம்மாத்திரம் ?
> நீர் அவனை தூதர்களைக் காட்டிலும் சற்று சிறியவனாக்கினீர்;
> மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் அவனுக்கு முடிசூட்டினீர்,
> அவனை உமது கரத்தின் கிரியைகளுக்கு மேலாக நியமித்தீர்.”

தூதரிலும் சற்று சிறியவன் என்றால் பூரணத்துவத்தில் குறைவுள்ளவன் என்று பொருளல்ல. படைக்கப்பட்ட சிருஷ்டி பூரணமாய் இருந்தபோதிலும் மற்றொரு சிருஷ்டியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கலாம். உதாரணமாக, பூரணமான ஒரு குதிரை பூரணமான ஒரு மனிதனைக் காட்டிலும் தாழ்வானது. உயிருள்ளதும், உயிரற்றதுமான

பல்வேறு சிருஷ்டி வகைகள் அதன் நிலையின்படி பிரிக்கப்படும். இதனை விளக்கிக் காண்பிக்க கீழ்க்கண்ட விபரத்தை அளிக்கிறோம்:

பரத்திற்குரிய ஆவிக்குரிய ஜீவிகள்	**பூமிக்குரிய மாம்ச ஜீவிகள்**	**தாவர வர்க்கங்கள்**	**கனிம வர்க்கங்கள்**
தெய்வீக சுபாவம்	மனித சுபாவம்	மரங்கள்	பொன் அல்லது தங்கம்
______________	மிருக இனம்	செடிகள்	வெள்ளி
______________	பறவை இன வகைள்	புல், பூண்டு வகைகள்	வெண்கலம்
தேவ தூதரின் சுபாவம்	மீன்	பாசி வகைகள்	இரும்பு

மேற்கூறிய கனிம வர்க்கங்கள் அனைத்தும் தூய்மையாக இருந்தபோதிலும் தங்கம் (பொன்) மட்டுமே எல்லாவற்றிலும் முதல் தரம் வாய்ந்தது. செடி வகை ஒவ்வொன்றும் பரிபூரண நிலையில் இருந்தபோதிலும் அவைகள் சுபாவத்திலும் தரத்திலும் வேறுபடும். அவ்வாறே மிருகங்களிலும் அவைகள் பூரண நிலைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட போதிலும், ஒவ்வொன்றிற்கும் இடையே வித்தியாசங்கள் தன்மையிலும் குணத்திலும் உண்டு. ஏனென்றால், ஒரு ஜீவியை பூரணப்படுத்துவதன் மூலம் அதின் அடிப்படை சுபாவம் மாறுவதில்லை. *ஆவிக்குரிய ஜீவிகளிலும் அவர்கள் பரிபூரணர்களாய் இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு ஜீவிக்கும் இடையே ஒற்றுமையான அம்சங்கள் இருந்தபோதிலும், உயர்ந்த தாழ்ந்த சுபாவங்கள் உண்டு. தெய்வீக சுபாவமே ஆவிக்குரிய சுபாவங்களிலேயே எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதுமாய் மகா உன்னதமாயுமிருக்கிறது. கிறிஸ்து தம் உயிர்த்தெழுதலில் பரிபூரண தூதர் நிலைமை மற்றும் தூதர் சுபாவத்திற்கும் மேலான உன்னதமான தெய்வீக

---

*சுபாவம் (Nature) என்ற சொல்லானது சில சமயங்களில் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உள்ளடக்கிய சொல்லாகும். இதற்கு உதாரணமாக, ஒரு நாய் சீற்றங்கொண்ட சுபாவமுடையது என்றோ, குதிரை சாந்த சுபாவமுடையது அல்லது தீய சுபாவமுடையது என்றோ சொல்லப்படுவதாகும். ஆனால், இவ்வாறு வார்த்தையை உபயோகிக்கும்போது, அதன் இயற்கைப் பண்புகளை மற்றவைகளோடு ஒப்பிட்டு விளக்குகிறதேயன்றி, தனிப்பட்ட சுபாவத்தை அல்லது பண்புகளை மாத்திரம் குறிக்கவில்லை.

சுபாவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். (எபி.1:3–5)

மேற்கண்ட அட்டவனையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை வாய்ந்ததும், ஒன்றும் மற்றொன்றைவிட வேறுபட்டதாயும் இருக்கிறதை கருத்தாய்க் கவனித்து அவைகளை பின்வருமாறு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். உலோக வகைகளில் முதல் தரமான தங்கம் (பொன்) தாவர வகையின் கடைசி தரத்தைக் காட்டிலும் சற்று தாழ்ந்தது. ஏனென்றால், தாவர வகைகளுக்கு ஜீவன் உண்டு. அவ்வாறே தாவர வகைகளில் முதன்மையானது மாம்ச ஜீவிகளில் கீழானதைக் காட்டிலும் சற்று கீழ்ப்பட்டது. ஏனென்றால், மாம்ச ஜீவிகள் அனைத்திற்குமே தாம் ஜீவித்திருப்பதைப் பற்றிய உணர்வு உண்டு. அவ்விதமே மனிதனும் பூமிக்குரிய ஜீவிகளிலேயே முதன்மையானவனாய் இருந்தாலும், "தேவ தூதர்களைக்காட்டிலும் சற்று கீழானவன்." ஏனெனில், தேவதூதர்கள் ஆவிக்குரிய அல்லது பரத்திற்குரிய ஜீவிகளாவர்.

தேவன் தமது சாயலாக சிருஷ்டித்த பரிபூரணமான மனிதனுக்கும், தற்போது நாம் காண்கின்ற பாவத்தினால் இழிவாகி பலவீனமாகிப்போன மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் அதிசயமானது. பாவம் அவனது பண்புகளையும், குணநலன்களையும் படிப்படியாக அரித்து உருமாற்றிவிட்டது. ஆதாமிற்கு பின்வந்த அநேக சந்ததியார்கள் அறியாமையினாலும் வேசித்தனம், துன்மார்க்கம் ஆகியவைகளினால் கறைப்படிந்து அழிவிற்குள்ளாயினர். இதனால், மனுக்குலத்தின் பெரும்பாலானோர்க்கு தேவசாயல் முற்றிலும் அற்றுப்போன நிலையாயிற்று. ஒழுக்க மற்றும் அறிவு ரீதியான தன்மைகள் குறைந்து, மிருக சுபாவம் தலையெடுத்து, வளர்ச்சியுற்றது. இது மேன்மையான குணங்களைக்கொண்டு சமச்சீராக்கக்கூடாமற்போயிற்று. ஆதாம் மரணதண்டனைத் தீர்ப்பிற்குட்பட்டபின் சுமார் 930 வருடங்கள் ஜீவித்தான். இதே தண்டனையின்கீழ் அவன் சந்ததியாராகிய தற்கால மனிதர்களோ சகலவித மருத்துவ விஞ்ஞான முறைகளின் உதவியுடன், சராசரி 30 வருடங்களே ஜீவிக்கின்றர். சரீர பலம் எவ்வளவு தூரம் தேய்மானம் அடைந்திருக்கிறது பாருங்கள். பாவத்தினாலும், அதனால் உண்டான தண்டனையினாலும் கறைப்படிந்து தேய்மானம் அடைந்து, அதன் பலனாகிய மரணம் அவனுக்குள் ஆண்டுகொண்டிருந்தபோதிலும்,

கிறிஸ்துவின் 1000 ஆண்டு அரசாட்சியின்போது மனிதன் தன் முந்தைய பரிபூரண சிந்தை, பரிபூரண சரீரம், மகிமை, கனம், ஆளுகை ஆகியவைகளைப் பெற்று மறுசீர் அடைவான். ஆதாமின் மீறுதலினால் இழந்துபோன அனைத்தும் கிறிஸ்துவின் மூலமாக திரும்பக் கொடுக்கப்படும். (ரோமர் 5:18, 19) மனிதன் பூமிக்குரிய பரதீசை இழந்தானே தவிர, பரத்திற்குரியதை அல்ல. மரண தண்டனை அளிக்கப்பட்டதன் நிமித்தமாக அவன் மாம்ச ஜீவனையே இழந்தான், ஆவிக்குரியதை அல்ல. இழந்துபோன அனைத்தையும் அவனது மீட்பர் விலைக்கிரயம் கொடுத்து மீட்டிருக்கிறார். இதைக்குறித்து அவர் கூறுகையில், ''மனுஷகுமாரன் இழந்துபோனதைத் தேடவும் மீட்கவுமே வந்தார்'' என்று அறிவித்தார். (லூக்கா 19:10)

மேற்கண்ட ஆதாரங்களோடேகூட பரிபூரண மனிதன் ஆவிக்குரிய ஜீவியல்ல என்பதற்கு இன்னும் ஆதாரம் உண்டு. நமது கர்த்தர் தம் ஆவிக்குரிய மகிமையைவிட்டு மனிதனாக வருவதற்கு முன்பாக, ''தேவனுடைய ரூபமாய்,'' ஆவிக்குரிய ஜீவியாக இருந்தார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். ஆனால், மனுக்குலத்திற்கென்று மீட்கும்பொருளாக ஆக வேண்டுமானால் மனித சாயலை எடுக்க வேண்டும். ஏனெனில், விழுந்துபோன பாவ மனிதனது சாயலை மரணத்தில் தரிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆதலால், ஆவிக்குரிய ஜீவியின் சுபாவம் மாற்றப்பட வேண்டியதாயிற்று. அவரது ஆவிக்குரிய சாயலுக்கு அடுத்தபடியாக கீழ்மட்டத்திலுள்ள தேவ தூதரது சாயலை இவர் எடுக்காமல், இரண்டு படிநிலைகள் கீழாக உள்ள மனித சாயலைத் தரித்துக்கொண்டார் என்று பவுல் கூறுகிறார். அவர் மனிதனானார்; ''அவர் மாம்சமானார்.'' (எபி.2:16; பிலி.2:7, 8; யோவா.1:14)

தேவதூதரின் சாயல் ஒன்று மட்டுமே ஆவிக்குரிய ஜீவியின் சாயலாக இங்கு போதிக்காததை கவனிக்கவும். அதோடுகூட, நமது கர்த்தர் மாம்ச சாயல் எடுக்கும் முன்பாக இருந்த ஆவிக்குரிய நிலையைப் பார்க்கிலும் தூதரின் நிலை கீழானது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்த பிறகு மகிமையில் வீற்றிருக்கும் இப்போதைய ஸ்தானம், அவர் மனிதனாவதற்கு முன் இருந்ததைக் காட்டிலும் மேலானது. ஏனெனில், மனிதனுக்கு ஈடுபலி செலுத்துவதற்காக மனப்பூர்வமாகக்

கீழ்ப்படிந்ததால், ''தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தினார்.'' (பிலி.2:8,9) தற்போது ஆவிக்குரிய ஜீவிகளிலேயே மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் பிதாவாகிய தேவன் இருக்கக்கூடிய தெய்வீக சுபாவத்திலே இருக்கிறார்.

தெய்வீக சுபாவம், தேவதூதரின் சுபாவம், மனித சுபாவம் ஆகிய இவைகள் வெவ்வேறு வித்தியாசமான சுபாவங்களையும் தன்மைகளையும் கொண்டவை என்பதற்கு ஆதாரங்களை நாம் கண்டறிவதோடு மட்டுமல்லாமல், ஒரு பரிபூரண மனித நிலையானது ஒரு தேவதூதன் நிலைக்கு சமமானது அல்ல என்றும் அறிகிறோம். பூரண தேவதூதனுக்கு மேலான நிலையை உடையவர்கள் யேகோவா தேவனின் சுபாவமாகிய தெய்வீக சுபாவத்திலிருக்கிறார்கள். இயேசுவோ, தேவதூதனுடைய சுபாவத்தை எடுக்காமல் பரிபூரண மனித சுபாவத்தையே எடுத்தார். நாம் தற்போது பெற்றிருக்கிற அபூரண மனித சுபாவத்தையுடையவராக அல்ல, பரிபூரண மனித சுபாவத்தில் வந்தார். விழுந்துபோன நிலைமையிலோ அல்லது சற்று குறைய மரித்த நிலைமையில் உள்ள தற்போதைய மனித நிலைமையில் அவர் வராமல் பரிபூரணத்துவத்தின் முழு வீரியம் பொருந்தின மனிதனாக வந்தார்.

மேலும், இயேசு பரிபூரண மனிதனாக இருந்திருக்காவிடில், நியாயப்பிரமாண விதிகளை முழுமையாக கடைப்பிடிக்க முடியாமற்போயிருக்கும். பரிபூரண மனிதனின் ஆற்றலினாலேயே நியாயப்பிரமாணத்தின் முழு அளவையும் நிறைவேற்ற முடியும். அவர் பரிபூரண மனிதனாக இருந்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் பூரண மனிதனாகிய ஆதாம் இழந்த ஜீவனுக்கு அவரால் மீட்கும்பொருளை (சரிநிகரான விலையை) கொடுத்திருக்கமுடியாது. (1 தீமோ.2:6) ''மனுஷனால் மரணம் உண்டானபடியால், மனுஷனால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் உண்டாயிற்று.'' (1 கொரி.15:21) அவர் பரிபூரணத்திற்கு மிகக் குறைந்த அளவேனும் குறைவுப்பட்டிருந்தாலும் மரணதண்டனைக்கு உட்பட்டவராயிருப்பார். ஆதலால், அவரால் தேவனால் அங்கீகரிக்கத்தக்க பலியை செலுத்தக்கூடாமல் போயிருக்கும். மேலும், தேவனது பிரமாணங்களை பூரணமாக நிறைவேற்றக்கூடாமல் போயிருக்கும். ஒரு பரிபூரண மனிதனாகிய ஆதாம் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டு, அதில் தவறி,

மரணதண்டனை பெற்றான். ஆதலால், வேறொரு பூரண மனிதனால் மட்டுமே மீட்பராக, சரிநிகர் சமான விலையை கொடுக்க முடியும்.

வேதாகமம் கூறுகிறபடி மாம்சத்தில் வந்த இயேசு ஒரு பரிபூரண மனதனாக இருந்தாரெனில், அந்த பரிபூரண மனிதன் தேவதூதனாயிராமல் மனிதப்பிறவியாக, மாம்சத்திற்குரியவராக, தேவதூதர்களுக்கு சற்று கீழான நிலைமையைப் பெற்றிருந்தார் என்று நிரூபிக்கிறதா என்ற கேள்வி நமக்கு வருகிறது. ஆம், இது அறிவுப்பூர்வமான, தவறில்லாத தீர்மானமேயாகும். அதோடுகூட தேவ ஆவியினாலே ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட சங்கீதக்காரன் கூற்றையே (சங்கீதம் 8:5–8) பவுல் எபிரெயர் 2:7–9ல் குறிப்பிடுகிறார்.

இயேசு மாம்ச ஜீவியும் ஆவிக்குரிய ஜீவியுமாகிய இரு சுபாவங்கள் கலந்து உண்டானவரல்ல. அவ்வாறு இரு சுபாவங்களும் கலந்து உண்டாயிருப்பாராகில், இரண்டில் ஒன்றாகிலும் பூரணத்தன்மை உடையதாயிராமல் கலப்பு இனமாக தெய்வீகத் திட்டங்களுக்கு அருவருப்பானதாக இருந்திருக்கும். இயேசு மாம்சத்தில் இருந்தபோது ஒரு பரிபூரண மனித ஜீவியாகவே இருந்தார். மாம்சத்தில் வருவதற்கு முன்பாக அவர் பூரண ஆவிக்குரிய ஜீவியாயிருந்தார். உயிர்த்தெழுந்தபின்பு, ஆவிக்குரிய உயர்நிலை ஜீவியாக அல்லது தெய்வீக சுபாவத்தில் இருக்கிறார். அவர் தமது 30ம் வயதில் மரண பரியந்தம் தம்மைத் தாமே ஒப்புக்கொடுக்கும் அடையாளமாகிய ஞானஸ்நானம் எடுக்கும் வரை அவர் (ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு தகுதியான வயதாக நியாயப்பிரமாணம் வரையறுக்கிறது), அச்சாரமாக தெய்வீக சாயலை சுதந்தரித்துக்கொள்ளவில்லை. (மத்.3:16, 17) தெய்வீக சுபாவத்தை பெறுவதற்கான வாக்குறுதியையாவது பெறுவதற்கு முன்பாக, மனித சுபாவத்தை மரணத்திற்குள்ளாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். அவர் தமது அர்ப்பணத்தை உண்மையாக நிறைவேற்றும் வரை, தமது மானிட சுபாவத்தை மரணபரியந்தம் பலியிடும் வரை, கர்த்தராகிய இயேசு தெய்வீக சுபாவத்தின் முழு பங்குதாரராக ஆகவில்லை. மனிதனான பிறகு மரணபரியந்தம் கீழ்ப்படிதலுள்ளவரானார். ஆதலால், தேவன் அவரை தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தினார். (பிலி.2:8, 9) இந்த வசனம் உண்மையாய் இருக்குமானால் அவர் தமது மனித சுபாவத்தை மரணத்தில்

பலியாக்கும் வரையில் தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தப்படவில்லை.

இவ்வாறாக நாம் பார்த்தவைகளிலிருந்து இயேசுவுக்குள், கலப்பு சுபாவங்கள் இருக்கவில்லை என்று அறிகிறோம். ஆனால், இரண்டுமுறை சுபாவ மாறுதலை அனுபவித்தார். முதலாவது ஆவிக்குரிய சுபாவத்திலிருந்து மனித சுபாவத்தை அடைந்தது. அடுத்து உயிர்த்தெழுந்த நிலையில் மனித சுபாவத்திலிருந்து தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டது ஆகியவைகளாகும். இந்த இரண்டு கட்டங்களிலும் மற்ற சுபாவத்தைப் பெறும்பொருட்டு முந்தைய சுபாவத்தை விட்டுவிட்டார்.

பரிபூரண மனிதத் தன்மைக்கு மாபெரும் எடுத்துக்காட்டாக இருந்த இயேசு, உலகின் மீட்புக்காக தம்மையே பலி கொடுக்கும்வரை கறைதிரையற்றவராக பரிபூரண நிலையில் காணப்பட்டார். பூரண மனித நிலையிலிருந்து விழுந்துபோன ஆதாம் அதே பரிபூரண நிலைக்கு மீட்கப்பட வேண்டும். மனிதனை மீட்கும் பொருளாகும்படி நமது கர்த்தர் மனிதன் இழந்துபோனதற்கு ஈடாக சரிநிகரான விலையை அளித்தார். ஆதலால், முழுமனுக்குலமும் கிறிஸ்துவில் வைக்கும் விசுவாசத்தின் மூலமும், அவரது நிபந்தனைகளுக்கு கீழ்ப்படிவதன் மூலமாகவும், ஆவிக்குரிய சுபாவத்தையல்ல, இழந்துபோன மகிமை நிறைந்த பரிபூரண மனித சுபாவத்தையே திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வர்.

அந்த பரிபூரண மனிதனின் பூரண வல்லமையும் மனத்திறனும் பல புதிய விஷயங்களில், வகைவகையான நோக்கங்களுக்காக எல்லையற்ற காலங்களுக்கு பிரயோகிக்கப்படுவதுடன், அறிவும் ஆற்றலும் பரந்து விரிந்து பெருகும். இவ்வாறு அறிவும் வல்லமையும் பெருகினாலும், அவனது இயல்பான மனித சுபாவம் மாறுவதில்லை. அவனது பரிபூரணத்தை அதிகரிக்கவும் முடியாது. பரிபூரண மனிதனது வல்லமையும் திறனும் முழுமையாக பயன்படுத்தப்படுவதே இதற்கு காரணம். அறிவும் ஆற்றலும் அதிகரிப்பது மனிதனுக்கு நித்தியத்திற்கும் சிறப்பான ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வரும். மனிதன் ஏற்கனவே பெற்றிருந்த மனித சுபாவத்தின் முழு ஆற்றலையும் பிரயோகிப்பதினால் வேறு புதிதான ஜீவியாகுவதில்லை, மாறாக மனிதனாகவே இருக்கிறான். மனித சுபாவத்திற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட ஒரு பரந்த எல்லையைத்தாண்டி அவனால் செல்லமுடியாது. அவ்வாறு செல்வதற்கு விரும்பவும் மாட்டான். ஏனெனில், அவனது

விருப்பங்கள் அவன் பெற்றிருந்த ஆற்றலுக்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கும்.

இயேசு இப்பூமியில் மனிதனாக இருந்தபோது பரிபூரண மனித சுபாவத்திற்கு உதாரணமாக இருந்தார். இப்பரிபூரண சுபாவத்தையே மனுக்குலத்தார் மீண்டும் அடையப்போகின்றனர். அவ்வாறே அவர் உயிர்த்தெழுதலிலிருந்து மகிமையின் தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உதாரணமாக இருப்பதினால், ஜெயங்கொள்ளுகிற திருச்சபை உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறுகிற தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உதாரணமாயிருக்கிறார்.

தற்கால சுவிசேஷயுகம், திருச்சபை வகுப்பார் மனித சுபாவத்திலிருந்து தெய்வீக சுபாவத்திற்கு மாறுவதற்கென்று முக்கியமாக முன்குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், “இச்சிறுமந்தைக்கு” அறிவுரைகளாகவே அப்போஸ்தலர்களின் நிருபங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றபடியினாலும், தேவ திட்டங்கள் இந்த தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட வகுப்பாரோடு முடிவுபெறும் என்று நாம் கருதிவிடக்கூடாது. மற்றொரு வகையில் சிந்தித்துப்பார்க்கும்போது, ஆவிக்குரிய சரீரம், தெய்வீக சுபாவம் போன்ற விசேஷமான வாக்குத்தத்தங்கள் மனுக்குலம் முழுமைக்கும் தேவன் வடிவமைத்திருக்கிறார் என்று தீர்மானிப்பதும் தவறு. மனுக்குலத்திற்கு தேவன் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்ற விலையேறப்பெற்ற வாக்குத்தத்தங்களைக் காட்டிலும், திருச்சபையாருக்கு மட்டுமே “மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்கள்” அளிக்கப்பட்டுள்ளன. சத்திய வசனத்தை நிதானமாய் பகுத்து ஆராயும்பொழுது “சிறுமந்தை” வகுப்பாருக்கு பரிபூரண தெய்வீக சுபாவமும், மீட்படைந்த உலக ஜனங்களுக்கு பரிபூரண மனித சுபாவமும் ஆகிய இரண்டு வெவ்வேறான காரியங்களைப்பற்றி வேதாகமம் தெளிவாகக் கூறகிறதைப் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் என்றால் என்ன ? அவர்களுடைய வல்லமை என்ன ? அவர்கள் எந்த சட்டங்களின்படி ஆளப்பட்டு வருகிறார்கள் ? என்ற காரியங்களை நாம் இப்பொழுது விரிவாக ஆராய்வோம். அநேகர் ஆவிக்குரிய ஜீவிகளின் சுபாவத்தை அறியாதபடியினால், அவைகள் கட்டுக்கதை என்றும் அவைகளைப்பற்றிய அறிவு மூட நம்பிக்கையே என்றும் எண்ணுகின்றனர். இந்த காரியத்தைக் குறித்து அநேக மூட

நம்பிக்கைகள் நிலவுகிறது. ஆனால், பவுல் அப்போஸ்தலனோ இப்படிப்பட்ட எண்ணம் உடையவரல்ல. மேன்மையான ஆவிக்குரிய சுபாவத்தினைக் குறித்து மனிதன் புரிந்துகொள்வது தன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட காரியம் என்று பவுல் கூறினாலும் (1 கொரி.2:14), மூடநம்பிக்கைகள் அல்லது கட்டுக்கதைகளை களைந்துபோட எண்ணினவராய், ஜென்ம சரீரமுண்டு, ஆவிக்குரிய சரீரமுண்டு என்றும், பூமிக்குரிய மேனியுமுண்டு வானத்திற்குரிய மேனியுமுண்டு என்றும், வானத்திற்குரிய மேனிகளின் மகிமை வேறு, பூமிக்குரிய மேனிகளின் மகிமை வேறு என்றும் தெளிவாய்ச் சொல்கிறார். நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி ஆதாம், தான் செய்த முதலாவது பாவத்தினால் இழந்துபோன பூமிக்குரிய மகிமையை ஆயிரவருட அரசாட்சியின்போது கர்த்தராகிய இயேசு தம் மணவாட்டியோடு (தலையும் சரீரமுமாகிய மகிமையடைந்த கிறிஸ்து) சேர்ந்து, உலக ஜனங்களுக்கு திரும்பக்கொடுப்பார். வானத்திற்குரிய மேனியின் மகிமை பரிசுத்த ஆவியினால் வேத வசனத்தின் மூலம் விசுவாசக் கண்களுக்கு மட்டுமே வெளிப்படுத்தப்படுகிறதே அல்லாமல், வெளியரங்கமாய் அனைவரும் காணமுடியாது. இந்த மகிமைகள் வெவ்வேறானதும் வித்தியாசமுமானவைகளுமாம். (1 கொரி.15:38–49) பூமிக்குரிய ஜென்ம சரீரத்தின் பரிபூரண மகிமை என்னவென்று முழுமையாக உணரமுடியாவிட்டாலும், நாம் அதே சரீரத்தைப் பெற்றிருப்பதினால் சிறிதளவு அறிந்திருக்கிறோம். அது மாம்சம், இரத்தம் மற்றும் எலும்புகளால் ஆனது. ஏனெனில் “மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும்.” ஆகவே, இரண்டு வேறுபட்ட சரீர வகைகள் உள்ளது தெளிவாகிறது. ஆவிக்குரிய சரீரம், மாம்ச சரீரத்திற்கு வேறுபட்டதாகையால் அச்சரீரம் இரத்தம், எலும்புகள் மற்றும் மாம்சத்தால் ஆனதல்ல. “ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்.” அந்த வானத்திற்குரிய அல்லது ஆவிக்குரிய சரீரம் எதனால் ஆனது என்று நாம் அறியோம். ஏனெனில், “இனி எவ்விதமாய் இருப்போம் என்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை... ஆகிலும் அவருக்கு (கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவிற்கு) ஒப்பாயிருப்போம்.” (யோவான் 3:6; 1 யோவான் 3:2)

தேவகுமாரனைத் தவிர வேறொருவரும், அது ஆவிக்குரிய சுபாவமாயிருந்தாலும் பூமிக்குரிய சுபாவமாயிருந்தாலும் ஒரு சுபாவத்திலிருந்து மற்றொரு சுபாவத்திற்கு மாறினதாக நிரூபணம் ஏதும்

இல்லை. தேவன் ஒரு விசேஷமான நோக்கத்துடனே தேவகுமாரனுக்கு இந்த அசாதரணமான சுபாவமாறுதலைத் தந்தார். தேவன் தேவதூதர்களைச் சிருஷ்டித்தபோது அவர்கள் என்றென்றைக்கும் தேவதூதர்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்திருந்தார். அவ்வாறே மனிதனும் பரிபூரண மனிதனாகவே என்றென்றைக்கும் ஜீவிக்க வேண்டும் என்பதே தேவசித்தமாயிருக்கிறது. இதற்கு மாறாக, தேவசித்தம் இருந்ததாக சத்திய வேதாகமத்தில் குறிப்புகள் எங்கும் இல்லை. உயிரற்ற சிருஷ்டி மனதிற்கு ரம்மியமாயும் எண்ணமுடியாததாயும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப்போல், உயிருள்ள சிந்திக்கும் பரிபூரண சிருஷ்டிகளிலும் பல்வேறு விதமான வகைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு சிருஷ்டிப்பும் அதன் பரிபூரணத்தில் மகிமையுள்ளவைகளே. ஆனால், பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார்: ‘‘வானத்திற்குரிய ஜீவிகளின் மகிமை வேறு, பூமிக்குரிய ஜீவிகளின் மகிமை வேறு.’’

கர்த்தராகிய இயேசு உயிர்த்தெழுந்த பிறகு உள்ள சம்பவங்களையும், ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாகிய தேவதூதர்களைக் குறித்தும், வேதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிற சத்தியங்களைப் பகுத்தாராய்ந்து, ‘‘இவ்வாறு ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக்குரியவைகளோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்தால்’’ (1கொரி.2:13) ஆவிக்குரிய ஜீவிகளைப் பற்றிய சில பொதுவான தகவல்களை அறிந்துகொள்ளலாம். முதலாவதாக தேவதூதர்கள், கண்களால் பார்க்கமுடியாதவர்களாயினும், அநேகமுறை பிரசன்னமாக முடியும். ‘‘கர்த்தருடைய தூதன் அவருக்கு பயந்தவர்களைச் சூழப் பாளையமிறங்கி அவர்களை விடுவிக்கிறார்.’’(சங்.34:7) ‘‘இரட்சிப்பை சுதந்தரிக்கப்போகிறவர்களின் நிமித்தமாக ஊழியம் செய்யும்படிக்கு அவர்களெல்லாரும் அனுப்பப்படும் பணிவிடை ஆவிகளாய் இருக்கிறார்களல்லவா ?’’(எபி.1:14) அவர்கள் பணிவிடை செய்தது கண்ணால் காணும்படியாகவா அல்லது காணமுடியாதபடியா ? நிச்சயமாக காணமுடியாதபடி. எலிசாவை அசீரியர்கள் சூழ்ந்துகொண்ட நேரத்தில், எலிசாவின் ஊழியக்காரன் பயந்து நடுங்கினான். எலிசா கர்த்தரிடத்தில் ஜெபித்தபொழுது ஊழியக்காரனின் கண்கள் திறக்கப்பட்டன. அப்பொழுது மலைகளின்மேல் அக்கினிமயமான இரதங்களும் குதிரை வீரர்களும் நிறைந்திருக்கக்கண்டார். பிலேயாமுக்கு கண் திறக்கப்படாத நிலையில் தேவதூதனைக் காணமுடியவில்லை என்றாலும், கழுதையின் கண்கள்

திறக்கப்பட்டதினால் தூதனைக் கண்டுகொண்டது.

இரண்டாவதாக, தேவதூதர்கள் மனித சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மனிதர்களைப்போல தோன்றலாம். ஆபிரகாமுக்கு கர்த்தரும், அவரது இரண்டு தூதர்களும் அவ்வாறே தரிசனமாக, அவர் ஏற்பாடு செய்திருந்த போஜனத்தை சாப்பிட்டனர். துவக்கத்தில் அவர்கள் மூவரும் மனிதர்கள் என்று நினைத்த ஆபிரகாம், அவர்கள் புறப்படும் வேளையில்தான், அவர்களில் ஒருவர் கர்த்தர் என்பதையும், மற்ற இரண்டுபேரும் தூதர்கள் என்றும் கண்டுகொண்டான். அந்த இரண்டு தூதர்களும், பின்னர் சோதோமுக்குப் புறப்பட்டுப்போய் லோத்தை மீட்டனர். (ஆதியாகமம் 18:1,2) கிதியோனிடத்தில் ஒரு தேவதூதன் மனித உருவில் தோன்றி பின்பு தன்னை யார் என்று தெரியப்படுத்தினார். சிம்சோனின் பெற்றோரிடத்திலும், தரிசனமான தூதனை பலிபீடத்திலிருந்து அக்கினி ஜுவாலையில் வானத்திற்கு ஏறிப்போகும் வரையிலும் அவர்கள் அவரை மனிதன் என்றே நினைத்தனர். (நியாயாதிபதிகள் 6:11–22; 13:20)

மூன்றாவதாக ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் இயல்பாகவே மகிமை நிறைந்தவர்கள். அவர்கள் மகிமையும், பிரகாசமுமானவர்கள் என்று வேதாகமத்தில் அநேக இடங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இயேசு உயிர்தெழுந்த சமயம் கல்லறையின் வாயிலிருந்து கல்லை புரட்டித்தள்ளிய தேவதூதனின் முகம் ‘‘மின்னலைப்போல’’ இருந்தது. தானியேல் ஆவிக்குரிய சரீரத்தைக்கண்ட ஒரு இமைப்பொழுதைக் குறித்து விவரிக்கிறார். அவருடைய கண்கள் அக்கினி தீபங்களைப்போலவும், அவருடைய முகம் மின்னலைப்போலவும், அவருடைய கரங்களும் பாதங்களும் பளபளப்பாக்கப்பட்ட வெண்கலம் போலவும், அவரிடத்திலிருந்து வந்த வார்த்தை திரளான ஜனங்கள் சத்தமிடுவதுபோலவும் இருந்தன. அவருக்கு முன்பாக தானியேல் செத்தவனைப்போல விழுந்தார். (தானியேல் 10:6, 10, 15, 17) இவ்வாறே தர்சு பட்டணத்தைச் சேர்ந்த சவுலும் மதியான வேளையின் சூரிய வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமதிகமாய் பிரகாசித்த கிறிஸ்துவின் மகிமைபொருந்திய சரீரத்தைப் பார்த்தார். பார்த்தவுடன் பார்வையை இழந்தவராக தரையிலே விழுந்தார்.

ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் உண்மையாகவே மகிமை நிறைந்தவர்கள்

என்பதை இதுவரையில் கண்டோம். ஆனால், அவர்களைக் காணும்படி மனிதரின் கண்கள் திறக்கப்பட்டால்தான் அல்லது அவர்கள் மனிதரைப்போல் மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டால்தான் அந்த ஜீவிகளை மனிதரால் காண முடியும். அவர்கள் மனிதக் கண்களுக்கு காணப்படமாட்டார்கள். மேற்கண்ட உதாரணங்களை கவனமாக ஆராயும்போது இக்கருத்துக்கள் இன்னும் அதிகமாக உறுதிப்படும். சவுலால் மட்டுமே கர்த்தரின் தரிசனத்தைக் காண முடிந்தது. சவுலோடு பிரயாணம் செய்தவர்கள் ஒரு சத்தம் உண்டாவதைக் கேட்டனர் என்றாலும் ஒருவரையும் காணவில்லை. (அப்போஸ்தலர் 9:7) தானியேல் வர்ணித்த தூதனின் மகிமையை அவரோடு இருந்தவர்கள் காணவில்லை. அவர்களை பயம் ஆட்கொண்டதினால் பயந்து ஓடி ஒளிந்துகொண்டனர். மீண்டும் இந்த மகிமையின் ஜீவி (தூதன்) அறிவித்ததாவது: "பெர்சிய இராஜ்யத்தின் அதிபதி இருபத்தொரு நாள் மட்டும் என்னோடு எதிர்த்து நின்றான்." (தானி.10:13) கர்த்தரால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்ட மனிதனாகிய தானியேல், தூதன் முன் செத்தவனைப்போல விழ, பெர்சிய அதிபதி தூதனை இருபத்தியொரு நாட்கள் எதிர்த்து நின்றான். எப்படி இவ்வாறு நடந்தது? தூதன் உண்மையாகவே தன் மகிமையில் அதிபதிக்கு வெளிப்படவில்லை என்று கூறலாம். அதாவது கண்ணுக்கு காணப்படாமல் தோன்றியிருப்பார் அல்லது ஒரு மனிதனாக வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

நமது கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்தது முதற்கொண்டு ஆவிக்குரிய சரீரத்தில் இருக்கிறார். நாம் ஆராய்ந்த ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் பெற்றிருந்த வல்லமைகள், இவரிடத்திலும் இருந்திருக்க வேண்டும். இந்தக் காரியம் உண்மையானதா என்று அடுத்த அத்தியாயத்தில் அதிகமதிகமாக ஆராய்வோம்.

இவ்வாறு ஆவிக்குரிய சுபாவமும் மனித சுபாவமும் வேறுவோறனவை மற்றும் வித்தியாசமானவை என்றும், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உண்டாயிற்று என்றோ வளர்ச்சிபெற்றது என்றோ சொல்வதற்கு ஆதாரமில்லை என்றும், இயேசுவைப்போல ஒரு சிலர் மட்டுமே மனித சுபாவத்திலிருந்து தெய்வீக சுபாவத்திற்கு மாற்றப்படுவார்கள் என்றும் வேதத்தில் பார்த்தோம். அப்படி மாறுதல் அடைபவர்களுக்கு, முன்னரே மகிமையடைந்த இயேசு

தலையாயிருக்கிறார். மனுக்குலம் இழந்துபோன அனைத்தையும் திரும்பக்கொடுக்கும் மாபெரும் உன்னதமான பணியைச் செய்வதற்கு தேவப் பிரதிநிதிகளாக இவர்களை நியமிக்கவே தெய்வீக சுபாவத்தை தேவன் தந்தருளுகிறார்.

அதன் நிபந்தனைகளை இனி நாம் காண்போம்.

அழிவுக்குரியதும் அழியாமைக்குரியதும்

மனித மற்றும் ஆவிக்குரிய ஜீவிகளைப்பற்றியும், பூமிக்குரிய மற்றும் பரத்திற்குரிய வாக்குத்தத்தங்களைப் பற்றியும் வேதாகமக் கூற்றுகளின்படி நாம் கற்றுக்கொண்டதிலிருந்து அழிவுக்குரியதும் மற்றும் அழியாமைக்குரியதுமானவைகளின் சரியான இசைவின் உண்மையான முக்கியத்துவத்தைக் காண்போம். இந்த வார்த்தைகள் நிச்சயமற்ற அர்த்தங்களையே கொடுப்பதுடன், அவைகள் சம்பந்தப்பட்ட பொதுவான மற்றும் வேதாகமத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அநேக பாடங்கள் தவறான கருத்துக்களை உருவாக்குகின்றன.

அழிவுக்குரியது (Mortality) என்னும் வார்த்தையானது, மரிக்கக்கூடிய நிலை (Liablity to death) என்று பொருள்படும். அதாவது, மரித்தே ஆக வேண்டும் என்ற நிபந்தனையில்லாமல், மாறாக மரிக்கும் வாய்ப்புள்ள நிலைமையாகும்.

அழியாமை என்பது மரிக்கக்கூடாத நிலைமை என்று பொருள்படும். அதாவது, வெறுமனே மரணத்திலிருந்து விடுதலை என்னும் நிலை எனக் குறிக்காமல், மரிக்க முடியாத நிலையைக் குறிக்கும்.

அழிவுக்குரியது என்ற வார்த்தையின் பொதுவான மற்றும் தவறான கருத்து என்னவெனில், இதில் சாவு என்பது தவிர்க்க முடியாத நிலை என்று கூறப்படுகிறது. அழியாமை பற்றிய பொதுவாக நிலவிவரும் கருத்தானது ஏறத்தாழ சரியான கருத்தாக இருக்கிறது.

அழியாமை என்ற வார்த்தை அழிவுக்குரியது அல்ல என்பதைக் குறிக்கிறது. எனவே இந்த வார்த்தையின் அமைப்பு சரியான அர்த்தத்தைக்

குறிப்பிடுகிறது. அழிவுக்குரியது என்ற வார்த்தைக்கு தவறான கருத்து நிலவுவதினால் ஆதாம் மீறுதலுக்கு உட்படுமுன் அழிவுக்குரிய நிலைமையில் இருந்தாரா, அல்லது அழியாமை நிலைமையில் இருந்தாரா ? என்று தீர்மானிப்பதில் அநேகருக்கு ஐயம் உண்டாகிறது. ஆதாம் அழியாமை நிலைமையில் இருந்திருப்பாரேயாகில், தேவன், "இதைப் புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்" என்று கூறியிருக்கமாட்டார். ஏனெனில், அழியாமை நிலைமையில் உள்ள ஒருவர் மரிப்பது கூடாத காரியம். இது அறிவுப்பூர்வமான முடிவாகும். அவர் அழிவுக்குட்பட்டவரானால் (பொதுவாக நிலவிவரும் தவறான கருத்துக்களின்படி) மரணத்தை எவ்வகையிலாவது தவிர்க்க முடியுமா ? மேலும், தவறான கருத்தின்படியாக, அவர் அழிவுக்குரியவரானால் "நீ சாகவே சாவாய்" என்ற அச்சம் தரும் தண்டனையானது சொல்லப்பட நேரிடுமா ?

அழிவுக்குரியது (Mortality) என்ற சொல்லுக்குத் தவறான பொருள் கொடுப்பதன்மூலம் மேற்கூறின குழப்பம் ஏற்படுகிறது என்று அறிகிறோம். சரியான பொருள் பொருத்திப்பார்க்குபோது எல்லாம் தெளிவாகும். ஆதாம் அழிவுக்குரிய தன்மையுடையவன். அதாவது மரிக்கும் வாய்ப்புள்ள நிலைமையில் இருந்தான். அவன் முழுமையான, பரிபூரணமான ஜீவனைப் பெற்றிருந்தான். ஆனாலும், இயற்கையாகவே ஜீவனுடையவனாக இருக்கவில்லை. ஏதேன் தோட்டத்திலுள்ள விலக்கப்பட்ட மரத்தைத் தவிர மற்ற "சகல விருட்சத்தின் கனிகளையும்" புசித்தே ஜீவிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அவன் தன்னை சிருஷ்டித்தவர் கொடுத்த கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இசைவாக நடக்கும்வரை அவனது ஜீவன் பாதுகாப்பான நிலைமையிலிருந்தது. தொடர்ந்து உயிர் வாழத்தேவையான அனைத்து ஆதாரங்களும் அவனுக்கு மறுக்கப்படவில்லை. இப்படியாகப் பார்க்கும்போது ஆதாமினிடத்தில் ஜீவன் இருந்தது மற்றும் மரணம் முழுமையாக தவிர்க்கப்பட்டிருந்த நிலையில் இருந்தபோதிலும், மரணம் நேரிடலாம் என்ற நிலைமையில் இருந்தான்–அவன் சாகக்கூடியவனாக இருந்தான்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அழிவுக்குரிய தன்மையை உடையவனாக இருந்த ஆதாம் சோதிக்கப்பட்டது, மரணமில்லா நிலைமையை அதாவது சாகாமை அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவனா என்று

பரீட்சிக்கப்படுவதற்காகவா ? ஆம் என்றே பொதுவாக அனைவரும் பதிலளிப்பார். ஆனால், நாமோ இல்லை என்கிறோம். ஆதியில் அவன் பெற்றிருந்த ஜீவனையும் ஆசீர்வாதங்களையும் தொடர்ந்து அனுபவிக்கத் தகுதியுடையவனா தகுதியற்றவனா என்று சோதிப்பதற்காக, தேவன் அவனை பரீட்சித்தார். அவன் கீழ்ப்படிந்து நடந்திருப்பானாகில் சாகாமையை (மரணமில்லா நிலை) தருவேன் என்று எங்கும் வாக்குத்தத்தம் அளிக்கப்படவில்லை. ஆகையால், அத்தகைய யூகங்களை எல்லாம் விட்டுவிட வேண்டும். அவன் கீழ்ப்படிந்திருக்கும்வரை ஆதியில் கொடுத்திருந்த ஆசீர்வாதங்களையெல்லாம் தொடர்ந்து அனுபவித்து வரலாம் என்கிற வாக்குத்தத்தத்தையும், கீழ்ப்படியாமற்போனால் மேற்சொன்ன ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்தையும் இழந்து மரணத்தை சந்திக்க நேரிடும் என்ற எச்சரிப்பையும் பெற்றான். அழிவுக்குரியது என்ற சொல்லைத் தவறாய் பொருள்கொள்வதினால்தான், மரிக்காத அனைவரும் சாகாமையுடையவர்கள் என்று அநேகர் பொதுவாக எண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் இந்த வகுப்பில் நமது பரலோகப் பிதா, நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து, தூதர்கள் மற்றும் அனைத்து மனுக்குலத்தையும் சேர்க்கின்றனர். எனினும் இது தவறு. விழுகையிலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்ட மனுக்குலத்தின் திரளானவர்களும், அதேபோல பரலோக தூதர்களும் எப்பொழுதும் அழிவுக்குரிய தன்மை உடையவர்களே; பரிபூரண மற்றும் ஆசீர்வாத நிலைமையை பெற்றிருந்தாலும், அழிவுக்குரிய தன்மை உடையவர்களே. இவர்களும் பாவம் செய்வார்களேயானால், பாவத்தின் சம்பளம் மரணமே. இவர்களது ஜீவனும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதே. இவர்களுடைய ஜீவனின் பாதுகாப்பானது ஆதாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிபந்தனையைப்போலவே இருக்கிறது. எவ்வாறெனில், சர்வ ஞானம் பொருந்திய தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய நீதி, அன்பு, ஞானம் மற்றும் வல்லமை அனைத்தும் அவரில் அன்புகூர்ந்து ஊழியம் செய்கிற யாவருக்கும், சகலத்தையும் நன்மைக்கேதுவாகவே நடத்துகிறது என்பது தேவன் தற்காலத்தில் பாவத்தோடு அவர் கொண்டுள்ள தொடர்புகள் மூலம் முற்றிலும் விளங்கப்பண்ணப்படும்.

தூதர்கள் சாகாமை உடையவர்கள் என்பதாகவோ, அல்லது மீட்கப்பட்ட மனுக்குலம் சாகாமை நிலைமையில் இருப்பார்கள் என்பதாகவோ வேதாகமத்தில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. இதற்கு

மாறாக, தெய்வீக சுபாவத்தைப் பெற்றிருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே சாகாமை இருப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இத்தன்மை ஆதியில் யேகோவா தேவனுக்கு மட்டுமே இருந்தது என்றும், பின்பு கர்த்தராகிய இயேசு உயிர்த்தெழுந்தபின் தற்போது இந்த உன்னத நிலைமைக்கு உயர்த்தப்பட்டு, சாகாமை கொடுக்கப்பட்டது என்றும், இறுதியாக கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களாகப்போகிற திருச்சபையாருக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தின்படி கிறிஸ்துவோடுகூட மகிமையடையும்போது, சாகாமையைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (1 தீமோ.6:16; யோவா.5:26; 2 பேது.1:4; 1 கொரி.15:53, 54)

தெய்வீக சுபாவத்தை உடையவர்களுக்கு மட்டுமே சாகாமை உரியது என்பதற்கு நம்மிடம் சாட்சியமுள்ளது. தூதர்களுக்கு முன்னர் தலைவனாக இருந்த சாத்தான் அழிக்கப்படுவான் என்று கூறப்பட்டிருப்பதினால் தூதர்கள் அழிவுக்குரிய தன்மையை உடையவர்கள் என்பதற்கு நமக்கு ரூபகாரம் இருக்கிறது. (எபி.2:14) சாத்தான் அழிக்கப்படுவான் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்ற சத்தியமானது, தூதர்கள் அனைவரும் அழிவுக்குரிய தன்மையைப் பெற்றவர்களே என்றும் நிரூபிக்கிறது.

இவ்வாறு நாம் ஆராய்ந்தபடி, திருத்தமுடியாத பாவிகள் அறவே அழிக்கப்பட்டபிறகு, சாகாமை உள்ளவர்களும், மரிக்கும் தன்மையை உடையவர்களும் என்றென்றைக்கும் சந்தோஷத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் அன்புடனும் ஜீவித்திருப்பார்கள். சாகாமையை அடையப்போகிற முதல் வகுப்பார் மரிக்க முடியாத சுபாவத்தில், அதாவது தன்னில்தானே ஜீவனை உடையவர்களாக நிலைத்திருப்பார்கள்; (யோவா.5:26) இரண்டாவது வகுப்பாரோ, மரிக்கும் தன்மையைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், தீமையையும் பாவத்தினால் வரும் சாபக்கேடுகளையும் அறிந்திருப்பதினாலும் பரிபூரண சரீரத்தைப் பெற்றிருப்பதினாலும், மரணமடைவதற்கான எந்தக் காரணமும் இருக்காது. அவர்கள் தேவனது பிரமாணத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றிருப்பதாலும், அவர்கள் பரிபூரண நிலையில் ஜீவிக்கத் தேவையான சகல ஆதாரங்களும் நித்தியத்திற்கும் அளிக்கப்படுவதாலும் மரணத்திற்குட்படமாட்டார்கள்.

அழிவுக்குரிய மற்றும் அழியாமைக்குரிய தன்மை ஆகிய இரண்டு வார்த்தைகளுக்குமான சரியான பொருளையும், அவ்வார்த்தைகள்

வேதாகமத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிற விதத்தையும் சரியாக கவனித்து உணரும்போது, நித்திய வேதனை என்கிற உபதேசத்தின் அடிப்படை அஸ்திபாரத்தையே அழித்துவிடும். இந்த நரக போதனையானது, தேவன் மனிதனை சாகாமை வாய்ந்தவனாக சிருஷ்டித்தபடியால், அவன் மரித்தாலும், ஜீவனுள்ளவனாகவே இருக்கிறான் மற்றும் தேவனால் அவனை அழிக்கவும் முடியாது என்ற வேதாகம ஆதாரமற்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலானது. ஆதலால் திருத்த முடியாத பாவிகள், எங்காவது ஒரு இடத்தில், எப்படியேனும் ஜீவித்தாகவேண்டிய நிர்பந்தமுண்டாகி இருக்கிறது என்று நரக போதனையை நம்புவோர் விவாதிக்கின்றனர். இவர்கள் தேவனோடு இசைவாய் இராமல் விலகி ஜீவிப்பதால், நித்தியத்துவம் என்று விஷயம் இவர்களுக்கு ஒரு புரியாத புதிராக இருக்கின்றது. பாவமும், பாவிகளும் நித்தியத்திற்கும் நிலைத்திராதபடி தேவன் ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக வேத வசனம் உறுதியளிக்கிறது. அழிந்துபோகக்கூடிய மனிதன், பரிபூரணமான வெளிச்சம், பரிபூரண அறிவிற்கு எதிராக மனப்பூர்வமாய் பாவம் செய்யும்பொழுது, அவன் இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவான். மாறாக நித்திய எரி நரகத்தில் அல்ல. ‘‘பாவம் செய்கிற ஆத்துமா சாகும்.’’

“தேவனோடு எதிர்த்து தர்கிக்கிற நீ யார் ?” – ரோமர் 9:20

தேவன் தம் சிருஷ்டிகளிடத்தில் தயை அளிப்பதில் எந்த ஒரு வித்தியாசமும் காண்பிக்கக்கூடாது என்பதே நீதி என்று சிலர் தவறான கருத்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் ஒருவனை உன்னத ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தினால், நீதியின்படி அனைவருக்கும் அதே ஸ்தானத்தை அளிப்பதே சரியானது. சிலர் தாங்கள் பெற்ற உரிமைகளை செய்த தவறுகளினால் இழந்தார்களென்று நிரூபணமனால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டும் சற்று தாழ்ந்த நிலைமையை தேவன் கொடுக்கலாம் என்று அவர்கள் தவறுதலாக எண்ணுகிறார்கள்.

இவர்களது கொள்கை சரியாக இருக்குமேயானால், தூதர்களைக் காட்டிலும் இயேசுவை மேலான நிலைமையில் சிருஷ்டிக்கவும், அவரை தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தவும், தேவனுக்கு உரிமை இல்லை என்றாகிறது. எல்லா தூதர்களுக்கும், அனைத்து மனிதர்களுக்கும் இயேசுவிற்கு செய்ததுபோன்றே செய்திருந்தால் நீதியாயிருந்திருக்கும்

என்பது இவர்களது வாதம். இக்கொள்கையை இன்னும் விரிவாகப் பார்க்கும்பொழுது, சிலர் உன்னத ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டு, தெய்வீக சுபாவத்திற்குப் பங்குபெறுவார்களேயானால், அதே நிலைக்கு மனிதர் அனைவரும் உயர்த்தப்படவேண்டும் என்றாகிறது. இதே கொள்கையை ஏன் மிருகங்களுக்கும் சிறு பூச்சிகளுக்கும் பயன்படுத்தக்கூடாது? அவைகளும் தேவனுடைய சிருஷ்டிகளாக இருப்பதால், உன்னத ஸ்தானமாகிய தெய்வீக சுபாவத்தை ஏன் அவைகள் அடையக் கூடாது? என்றும் கேள்வி எழலாம். இது முரண்பாடான சிந்தனையையே வெளிப்படுத்துகிறது. இது மேற்சொன்ன கொள்கையிலிருந்து வெளியான கற்பனையேயன்றி வேறு அல்ல.

மேலே குறிப்பிட்ட தவறான கற்பனைக் கொள்கையை தொடர்ந்து வலியுறுத்த இதுவரை ஒருவரும் விரும்பவில்லை. ஒருவேளை நீதியின்படி அக்கொள்கை ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தால், அதற்கு தடை செய்வது நீதிக்கு எதிராயிருக்குமே? மேலும், இப்படிப்பட்ட கொள்கை தேவனுடைய திட்டமாக இருக்குமேயானால், அவருடைய கிரியைகளிலேயே பிரியப்படுத்துகின்ற இனம் எங்கேயிருந்து வரும்? ஆனால், தேவனுடைய குணம் இதுவல்ல. உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற எல்லாவித சிருஷ்டிகளும், தெய்வீக ஞானம் மற்றும் வல்லமையின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளையும் அவரது மகிமையையும் காண்பிக்கின்றன. “வானங்கள் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகாய விரிவு அவருடைய கரத்தின் கிரியையை அறிவிக்கிறது.” பலதரப்பட்ட இயற்கை அழகுகளும், தன்மைகளும் தேவனது உன்னத மகிமையையும் வல்லமையையும் எடுத்துரைப்பதைப் பார்க்கிலும், அவரது பகுத்தறிவுள்ள சிருஷ்டிகள் பலமடங்கு அதிகமாக சான்று பகர்வார்கள். இவற்றை தேவ வசனத்தின் போதனைகளின் மூலமாகவும், பகுத்தறிவைக்கொண்டு இயற்கையின் ஒப்புமைகளைக் கொண்டும் தீர்மானமாகக் கூறுகிறோம்.

நீதி நியாயங்களைக் குறித்து நாம் சரியான தீர்மானங்களைக் கொண்டிருத்தல் மிக முக்கியமானது. தேவன் நமக்குக் காட்டும் தயவை நமக்கு நியாயமாக வரவேண்டிய பலனாக ஒருபோதும் எண்ணக்கூடாது. நீதியினால் ஏவப்பட்டு, செய்த செயலுக்கு விசேஷித்த விதமான நன்றியை செலுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை. அவ்வாறு செய்வது அன்பைக்

காட்டுவதற்கான அடையாளமாகிவிடாது. தேவன் தம் மாபெரும் அன்பை எந்த நிபந்தனையுமின்றி தம் சிருஷ்டிகளிடத்தில் தொடர்ந்து எல்லையில்லாமல் காண்பித்து தயை பொழிகிறார். ஆகவே, சிருஷ்டிகள் இதற்குக் கைம்மாறாக தேவனிடத்தில் அன்பையும் நன்றியையும் செலுத்தி துதிக்க வேண்டும்.

நாம் பாவமே செய்யாதிருந்தாலும் சில குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிகள் மட்டுமே இவ்வுலகில் ஜீவித்திருக்கும் சிருஷ்டிகளாகப் படைக்கும் உரிமை தேவனுக்கு உண்டு. தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள அவரது சிருஷ்டிகளை தேவன் இவ்வாறே உண்டாக்கினார். சிறிதுகாலம் மட்டுமே தமது ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்க அனுமதித்து, பிறகு அநீதியாக இல்லாமல் நம்மை முற்றிலும் அழித்திருக்க அவரால் கூடும். உண்மையாகவே அந்தக் குறுகிய கால ஜீவியமும் நமக்கு தேவ தயவே ஆகும். அவரது தயவு இருந்தால் மட்டுமே நம்மால் ஜீவிக்க முடியும். அவ்வாறு இருக்க பாவத்தினால் இழந்த ஜீவனை மீட்டு மீண்டும் ஜீவிக்கச் செய்வது எவ்வளவு பெரிய தயை! மேலும், தேவ தயவினால்தான் நாம் மிருகங்களாயிராமல் மனிதராய் இருக்கிறோம். மனிதரைவிட சற்று மேலான நிலையில் தேவதூதர்கள் உண்டாயிருப்பதும் தேவதயவே. அவ்வாறே கர்த்தராகிய இயேசுவும் அவருடைய மணவாட்டியும் தெய்வீக சுபாவத்திற்கு பங்குள்ளவர்கள் ஆவதும் தேவதயவே. புத்திக்கூர்மையுள்ள எந்த சிருஷ்டியும் தேவன் எந்த நிலையை அருளுகிறாரோ அதை நன்றி உணர்வோடு பெற்றுக்கொள்வதே அவர்களுடைய கடமையாகிறது. இதற்கு எதிரான ஆவியுடையவர்களாயிருந்து தங்கள் தீயவழிகளில் ஈடுபடுவார்களேயானால் தேவ தயவை இழந்து, அறுப்புண்டுபோவார்கள். தூதனின் நிலையை அடைய மனிதன் முயற்சித்தால், அது தகுதியற்ற செயல். அந்த நிலைமைக்கு அவன் ஒருபோதும் அழைக்கப்படவில்லை. தூதனும் தெய்வீக சுபாவத்தை அடைய எண்ணுவதும் தகுதியல்ல. ஒருபோதும் தூதனும் அந்த நிலைக்கு அழைக்கப்படவில்லை.

சாத்தான் தன் மனமேட்டிமையால் மேலான ஸ்தானத்தை அடைய விரும்பினதால் தாழத்தள்ளப்பட்டு முடிவில் அழிவை சந்திக்கப் போகிறான். (ஏசா.14:14) “தன்னைத்தான் உயர்த்துகிறவனெவனும் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத்தான் தாழ்த்துகிறவனெவனும் உயர்த்தப்படுவான்.” (லூக்கா

14:11) “உயர்த்தப்படுவான்” என்று கூறப்பட்டிருப்பது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலான உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவான் என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது.

நீதியைப் பற்றிய தவறான சிந்தனைகளும், வேறுசில காரணங்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல் (Election) பற்றி வேதாகமம் போதிக்கும் போதனையை தவறாகப் புரிந்துகொள்ளவும் வாக்குவாதங்களுக்கும் வழிவகுக்கின்றன. தேர்ந்தெடுக்கப்படுதலைக் குறித்து வேத வசனங்கள் போதிப்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், எந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுத்தல் அல்லது தெரிந்துகொள்ளுதல் நடைபெறுகிறது என்பது பற்றி மாறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. தேவன் தம் சித்தத்தின்படி எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி தெரிவுசெய்கிறார் என்று சிலரும், சில நிபந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே தெரிவுசெய்கிறார் என்று சிலரும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். மேற்கண்ட இரண்டு கருத்துக்களிலும் சிறிதளவு உண்மை அடங்கியுள்ளதை நாம் நம்புகிறோம். தேவன் தம் நோக்கம் நிறைவேறும்பொருட்டு, தம் பணியைச் செய்வதற்காக அதற்கேற்ற சிலரை தெரிவுசெய்கிறார். தேவன் தம் சிருஷ்டிகளில் சிலரை தூதர்களாகவும், சிலரை மனிதர்களாகவும், சிலவற்றை மிருகங்களாகவும், பறவைகளாகவும், பூச்சி இனங்களாகவும், மேலும் சிலரை தம்முடைய சொந்த தெய்வீக சுபாவத்திலும் இருக்கும்படியாக தேர்ந்தெடுத்தோ அல்லது தெரிந்துகொண்டோ இருக்கிறார். தேவன் சில முக்கிய நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் தெய்வீக சுபாவத்திற்கு தெரிவுசெய்தபோதிலும், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட இவர்கள் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தகுதியுடையவர்கள் என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில், எந்த சிருஷ்டியும் எந்த சுபாவத்திலும் ஜீவிப்பது முற்றிலும் தேவ தயவினால் மட்டுமே.

“ஆகையால் விரும்புகிறவனாலும் அல்ல, ஓடுகிறவனாலும் அல்ல, இரங்குகிற தேவனாலேயாம்.” (ரோமர்9:16) தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்கு தெய்வீக சுபாவத்திற்குரிய அழைப்பை தேவன் கொடுத்தது, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் என்பதால் அல்ல. பாவம் செய்யாத தேவ தூதர்களை அல்ல, இரட்சிக்கப்பட்ட பாவிகளை அழைத்து, தெய்வீக மகிமைகளைத் தேவன் தருகிறார்.

தம்முடையவர்களைத் தம் விருப்பப்படி செய்ய தேவனுக்கு உரிமையுண்டு. இவ்வுரிமையைப் பயன்படுத்தி தம் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறார். தெய்வீக தயவினாலேயே நமக்குண்டானவைகளை அடைந்தோம். “மனுஷனே தேவனோடு எதிர்த்து தர்க்கிக்கிற நீ யார்? உருவாக்கப்பட்ட வஸ்து உருவாக்கினவனை நோக்கி, ஏன் இப்படி உண்டாக்கினாய் என்று சொல்லலாமா? மிதியிட்ட ஒரே களிமண்ணினாலே குயவன் ஒரு பாத்திரத்தைக் கனமான காரியத்திற்கும், ஒரு பாத்திரத்தைக் கனவீனமான காரியத்திற்கும் பண்ணுவதற்கு மண்ணின்மேல் அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லையோ?” (ரோமர் 9:20, 21) தெய்வீக வல்லமையினாலேயே அனைத்தும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன. ஆனாலும், சிலர் உயர்ந்த சுபாவத்திற்கும், மாபெரும் மேன்மைக்கும் மற்ற சிலரோ தாழ்ந்த சுபாவத்திற்கும், குறைந்த மேன்மைக்கும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனர்.

“இஸ்ரயேலரின் பரிசுத்தரும், அவனை உருவாக்கியவருமாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறதாவது: வருங்காரியங்களை என்னிடத்தில் கேளுங்கள். என் பிள்ளைகளைக் குறித்தும் என் கரங்களின் கிரியைகளைக் குறித்தும் எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள். நான் பூமியை உண்டுபண்ணி, நானே அதின்மேல் இருக்கிற மனுஷனை சிருஷ்டித்தேன். என் கரங்கள் வானங்களை விரித்தன; அவைகளின் சர்வ சேனையையும் நான் கட்டளையிட்டேன்.” “வானங்களைச் சிருஷ்டித்து பூமியையும் வெறுமையாயிருக்க சிருஷ்டியாமல் அதைக் குடியிருப்புக்காக செய்து படைத்து, அதை உருவேற்படுத்தின தேவனாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறதாவது: நானே கர்த்தர், வேறொருவர் இல்லை.” (ஏசாயா 45:11, 12, 18) தேவனிடத்தில் அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை எவருக்கும் இல்லை. அவர் பூமியை உருவாக்கி, அதை வெறுமையாக இருக்க வடிவமைக்காமல், சீர்பொருந்தின பரிபூரண மனிதனை குடியமர்த்துவதே அவரது சித்தம். நாம் தேவனிடம் வாக்குவாதம் செய்து, அவர்களது சுபாவத்தை மாற்றி தேவதூதர்களைப் போல ஆவிக்குரிய நிலைமையையோ அல்லது தமது தெய்வீக சுபாவத்தையோ, அனைவருக்கும் அளிப்பது அநீதியானது என்று முறையிடுவதற்கு நாம் யார்? நம்முடைய ஆலோசனைகளை தேவனிடத்தில் கூறி அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கட்டளையிடாமல், தேவ வசனத்திற்கு மனத்தாழ்மையுடன் செவிகொடுத்து, இனி நிகழப்போகிற காரியங்களைக் குறித்து,

தேவனிடத்தில் கேட்பதே தகுதியானது. கர்த்தாவே, துணிகரமான பாவங்களுக்கு உமது அடியார்களை விலக்கிக் காரும். அவைகள் எங்களை ஆண்டுகொள்ள ஒட்டாதிரும். தேவனுடைய பிள்ளைகளில் ஒருவரும் கர்த்தருக்குக் கட்டளையிடத் துணியமாட்டார்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால், எவ்வளவு எளிதாகவும், சுய உணர்வின்றியும் இந்த தவறுக்குள் அநேகர் விழுகின்றனர்.

தேவனுடைய படைப்பில் மனுக்குல சந்ததியார் அனைவரும் அவரது பிள்ளைகளே. அவரது கரத்தின் கிரியைகளே. அவர்களைக் குறித்த தேவனது திட்டம் அவரது வசனத்தில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மனிதன் பூரணப்படுத்தப்பட்டபின், எந்த நிலையில் இருப்பானோ அதே தன்மையில், அதே நிலையில் முதல் மனிதன் இருந்ததாகவும், பூமிக்குரிய மன்னானவனாய் அவன் இருந்ததாகவும் பவுல் கூறுகிறார். சுவிசேஷ யுகத் திருச்சபையினரைத் தவிர மற்ற அவனது சந்ததியார் அனைவரும் மண்ணான, பூமிக்குரிய மனிதர்களாகவே உயிர்த்தெழுந்து வருவர். (1 கொரி.15:38–44) தேவன் மனிதனை தேவதூதர்களுக்கு சற்று சிறியவனாக சிருஷ்டித்து, அவனை மகிமையினாலும், கனத்தினாலும், ஆளுகையினாலும் முடிசூட்டினார் என்று தாவீது வெளிப்படுத்துகிறார். (சங்.8:4–8) பேதுருவும், நமது கர்த்தரும் மற்றும் உலகமுண்டானது முதற்கொண்டு வந்த அனைத்து தீர்க்கதரிசிகளும் கூறுகிறபடி, பூமிக்கு பிரதிநிதியாக இருந்த ஆதாம் பெற்றிருந்த மகிமை நிறைந்த பரிபூரணத்திற்கும் பூமியின் ஆளுகைக்கும் மனுக்குலம் மீண்டும் திரும்பும் என்கின்றனர். (அப்.3:19–21)

இந்த உன்னத பங்கையே தேவன் தெரிந்தெடுத்து, மனுக்குலத்திற்குத் தர சித்தமானார். அது எவ்வளவு மகிமையான பங்கு! அதே சமயத்தில் பாவத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கிற துக்கம், துயரம், வீழ்ச்சி, துன்பம் நிறைந்த மனிதர்களை கண்களைமூடி மனதில் நிறுத்திப் பாருங்கள். இன்னொரு புறம் பரிபூரணமாக்கப்பட்ட பூமியின் மகிமையை கற்பனை செய்துபாருங்கள். பரிபூரணமாக்கப்பட்ட சமுதாயத்தின் சமாதானத்தையும் ஒருங்கிணைப்பையும் கெடுப்பதற்கு எந்த ஒரு பாவத்தின் கறையும் அங்கு இருக்காது. கசப்பான எண்ணங்களோ இரக்கமற்ற பார்வையோ, வார்த்தையோ அங்கு இராது.

ஒவ்வொருவருடைய இருதயத்திலிருந்து அன்பு ஊற்றாக, மற்றவர்களது இருதயங்களிலுள்ள அன்பை சந்திக்கும். பிறருக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்ற ஏவுதலினால் கிரியை பிறக்கும். அங்கு நோய் இனி எப்பொழுதும் இராது. உடல்வலி, வேதனை, தேய்மானத்தின் அறிகுறி இருப்பதில்லை. இவ்விஷயங்களைக் குறித்த பயம் சிறிதளவும்கூட இராது. நாம் முன் எப்போதும் கண்டிராத பூரண மனிதனின் அழகு, ஆரோக்கியத்தை எண்ணும்போது அது அதிசயமாகவும், அற்புதமாயும் இருக்கும். நாம் இதுவரை பார்த்திருக்கிற மனித சாயலுக்கும் பண்புகளுக்கும், ஒப்பான அழகும், ஆரோக்கியமும் உள்ள எல்லா உருவங்களைக் காட்டிலும் பூரண மனிதத்துவமானது, அற்புதமும் அதிசயமும் ஆனந்தமாயும் இருக்கும். உள்ளார்ந்த பரிசுத்தமும், பூரண சிந்தையும், பூரண ஒழுக்க சுபாவமும், ஒவ்வொரு மனித முகத்திலும் பிரகாசமாயிருக்கும். உலக சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த நிலைமையும் இவ்வாறே இருக்கும். தாங்கள் நேசித்தவர்கள் இறந்துபோனதால் ஏற்பட்ட துக்கத்தில் வாடியிருப்போரது கண்ணீர் துடைக்கப்படுவதால், உயிர்த்தெழுதலின் பணி நிறைவடைந்துவிட்டது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள். (வெளி. 21:4)

இப்படிப்பட்ட மாறுதல்கள் மனித சமுதாயத்தில் மட்டுமே நடைபெறும். பரிபூரண மனிதர்கள் ஜீவிக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்ட இப்பூமி, முதல் மனிதனாகிய ஆதாம் இருந்த ஏதேன் தோட்டத்தைப்போல இன்பமான நந்தவனமாக பூரண மனிதனுக்கு தகுந்தவாறு மாற்றப்பட்டு பரதீசு, மீண்டுமாக கொண்டுவரப்படும். இனி பூமி ஒருபோதும் முள்ளையும் குருக்கையும் முளைப்பிக்காது. மனிதன் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்தி தன் அப்பத்திற்காக உழைக்கவேண்டியிராது. ஏனெனில், “பூமி தன் பலனைத் தரும் (இயல்பாகவும், எளிதாகவும்).” “வனாந்தரம்... புஷ்பத்தைப்போல் செழிக்கும்.” (சங்.67:6; ஏசா.35:1) தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள விலங்குகள், பூரணமாக்கப்பட்டு, மனிதனுக்கு கீழ்படிதலுள்ள வேலைக்காரர்களாக மனதார ஊழியம் புரியும். பூமியில் பலதரப்பட்ட இயற்கை காட்சிகள் எங்கு நோக்கினாலும் அழகும், ரம்யமாயும் காணப்படுவதால், மனிதன் தேவனுடைய மகிமை, வல்லமை, அன்பைத் தேடி உணரும் பொருட்டாக, எல்லாவிதத்திலும் தூண்டப்படுவார்கள். அவனது சிந்தையும், இருதயமும் தேவனுக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருக்கும்.

நவீனமானதையே தேடும் திருப்தியற்றவர்களது தற்போதைய குணம் இயல்பானதல்ல. அது இன்றைய காலத்தில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலைகளாலும், நமது அபூர்ணத் தன்மையாலும் ஏற்பட்ட அசாதாரணமான நிலைமையாகும். புதிதானவற்றையே ஓயாமல் தேடி அலைவது தெய்வீக குணமல்ல. தேவனுக்கு பெரும்பாலான காரியங்கள் பழமையானவைகளே. பழையதும், பரிபூரணமுமான விஷயங்களிலேயே தேவன் அதிகதிகமாய் சந்தோஷப்படுகிறார். அப்படியே, தேவ சாயலுக்கு மீட்கப்பட்ட, முந்தின சீரடைந்த மனிதனிடத்திலும் இருக்கும். பரிபூரண மனிதன் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தின் மகிமையை அறியாததால் அதை பெற்றுக்கொள்ளும் ஆவலின்றியும் இருப்பான். அவர்களைக் கண்டு இவன் வியப்படைவதில்லை. இதே காரணங்களுக்காக மீன்களும் பறவைகளும் தங்கள் சொந்த சுபாவத்தையும் தனித்தன்மையையும் நேசித்து, அதில் சந்தோஷப்படுகின்றன. மனிதன் தான் பெற்றிருக்கிற பரிபூரண மகிமையில் பெரிதும் சந்தோஷப்பட்டு ஐக்கியமாகிவிடுவதால், மற்றவர்கள் பெற்றிருக்கிற சாயலை தேடவோ, விரும்பவோ மாட்டான். தற்காலத்தில் ஜீவித்து வருகிற திருச்சபையாரின் அனுபவங்களை கவனித்தால் இது எளிதில் விளங்கும். இவ்வுலகப் பொருட்களில் ஐஸ்வரியவான்களாய் இருப்பவர்கள் தேவ ராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிப்பது ‘‘எவ்வளவு அரிதாக’’ உள்ளது. தீமையும் மரணமும் ஆட்சிசெய்து வருகின்ற தற்கால உலகில் சில நன்மையான பொருட்கள் மனித சுபாவத்தை வசீகரிக்கும்போது, ஆவிக்குரிய வாக்குத்தத்தங்களின்மேல் நம்முடைய கண்களையும், நோக்கங்களையும் நிலைநிறுத்தவேண்டுமானால் தேவனுடைய விசேஷமான உதவி நமக்குத் தேவைப்படுகிறது.

கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய திருச்சபையானது, மனுக்குலத்திற்கான தேவனது பொதுவான திட்டத்திற்கு உட்பட்டதல்ல என்பது, திருச்சபையார் தெரிந்துகொள்ளப்படுதல் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்பே தெய்வீகத் திட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது என்ற கூற்றின் மூலம் தெளிவாகிறது. **(எபே.1:4–6)** மனுக்குலம் பாவத்தில் விழும் சமயத்தை தேவன் முன்னறிந்தது மட்டுமின்றி, திருச்சபை வகுப்பார் நீதிமானாக்கப்பட்டு, பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டு, மகிமைப்படுவதையும் முன்தீர்மானித்தார். சுவிசேஷ யுகத்தில் தம் ஒரே பேறான குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாகும்பொருட்டும், தெய்வீக சுபாவத்தில் பங்குபெறும்பொருட்டும், ஆயிரவருட அரசாட்சியில்

கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு உடன் சுதந்திரராகவும் இருந்து முழு உலகத்தையும் நீதியிலும் சமாதானத்திலும் நடத்தவும், தேவன் இவர்களை உலகத்தில் இருந்து பிரித்தெடுப்பதையும் முன் தீர்மானித்திருந்தார். **(ரோ. 8:28–31)**

திருச்சபை வகுப்பார் தெரிந்தெடுக்கப்படுதல் தேவனால் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டது என்பதை இதனால் தெரிந்துகொள்கிறோம். ஆனாலும், திருச்சபையின் ஒவ்வொரு அங்கமும், நிபந்தனையின்றி தெரிந்தெடுக்கப்படுவதில்லை என்பதை கவனிக்கவும். இப்படிப்பட்ட வகுப்பார் சுவிசேஷ யுகமாகிய ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஒரு விசேஷ நோக்கத்திற்காக தெரிந்ததெடுக்கப்படவேண்டுமென்று தேவன் முன்னறிந்திருந்தார். அதோடுகூட, யார் யார் தகுதியுடையோராகி, ‘‘சிறுமந்தை’’ வகுப்பின் அங்கத்தினர்கள் ஆவார்கள் என்பதையும் தேவன் முன்னறிந்திருப்பார் என்பதை நாம் சந்தேகிக்க முடியாது என்றபோதிலும் தேவனுடைய வசனம், தெரிந்தெடுத்தலுக்குரிய போதனையை இவ்வழிமுறையில் போதிப்பதில்லை. மேன்மையான நிலைமைக்கென மனிதரை தெரிவுசெய்ய வேண்டுமென்று தேவன் தம் நோக்கத்திற்காக ‘‘ஒரு வகுப்பாரை’’ முன் குறித்திருக்கிறார் என்றே வசனம் போதிக்கிறது. இப்போதனையை அப்போஸ்தலர்களும் தனித்தனி நபர்களாக ஒவ்வொருவரையும் தேவன் முன்குறித்தார் என்று போதிக்க முயற்சிக்கவில்லை. ஆனால், தேவனுடைய திட்டத்தில் இருந்த கனத்துக்குரிய இடத்தை நிரப்புவதற்காக ஒரு வகுப்பார் முன் குறிக்கப்பட்டனர் என்று போதித்தனர். இவ்வகுப்பில் சேரப்போகிறவர்களது விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் கடுமையான நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் பரீட்சிக்கப்பட்டு, பூமிக்குரிய உரிமைகளை மரணபரியந்தம் தியாகம் செய்தாகவேண்டும் என்றும் அப்போஸ்தலர்கள் போதித்தனர். இவ்வாறாக தனிப்பட்ட ‘‘உபத்திரவங்களினாலும்’’, ‘‘தனித்தனியே ஜெயங்கொள்ளுதலினாலும்’’ ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விசுவாசியும் முன்தீர்மானிக்கப்பட்ட வகுப்பாராக தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, தேவன் இந்த வகுப்பாருக்கென்று முன்குறித்திருந்த அனைத்து ஆசீர்வாதங்கள் மற்றும் ஈவுகளுக்குள்ளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றனர்.

ரோமர் **8:30**ல் – ‘‘மகிமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள்’’ என்று கூறப்பட்ட வார்த்தையின் கிரேக்கச்சொல் டாக்சாஜோ (Doxazo). இதற்கு

கனப்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்று பொருளாகும். திருச்சபையானது மகாமேன்மையான கனத்தை பெறும்படி தேவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட மேலான கனத்தை அடைய எந்த மனிதனாலும் நினைக்கவும் முடியாது. நம் கர்த்தராகிய இயேசுவும், தேவனிடமிருந்து அழைப்பைப் பெற்ற பிறகே அதை ஆர்வமாய் விரும்பினார். இதைக் குறித்து வேதாகமத்தில் வாசிக்கிறோம். ‘‘அந்தப்படியே கிறிஸ்துவும் பிரதான ஆசாரியராகிறதற்கு தம்மைத் தாமே உயர்த்தவில்லை. 'நீர் என்னுடைய குமாரன், இன்று நான் உம்மை ஜெனிப்பித்தேன்' என்று அவரோடே சொன்னவரே அவரை உயர்த்தினார்’’ (டாக்சாஜோ – கனப்படுத்துதல்). பரலோகத் தந்தை இப்படியாக நம் கர்த்தராகிய இயேசுவை கனப்படுத்தினார். அவ்வாறே யேகோவா தேவனின் தயவினாலே கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களாகும்படியும் அவரோடு உடன்சுதந்திரராகும்படியும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு அதேபோலவே கனப்படுத்தப்படுவார்கள். திருச்சபை தனது தலையைப்போலவே, தேவனால் ஆவிக்குரிய சுபாவத்தினை அடைய சத்திய வசனத்தின் மூலம் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட பிறகு ‘‘கனத்தை’’ ருசிபார்க்கும் அனுபவங்களைப் பெறத்தொடங்கியது. (யாக்.1:18) ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாக ஆவியில் பிறக்கும்போது மகிமையடைந்த தலையின் சாயலுக்கு ஒத்த பூரணமான கனத்தை அடையும். தேவனால் கனப்படுத்தப்படப் போகிறவர்கள் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாயும், பூரணராயும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். சுபாவத்திலேயே பாவிகளாயிருக்கிற நம்மை கனத்திற்கு அழைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல், தமது குமாரனின் மரணத்தினால் பாவத்திலிருந்து நம்மை நீதிமான்காளாக்கி, நம்மை அழைத்த அழைப்பின்படியே கனத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தகுதியையும் அடையச் செய்கிறார்.

சிறுமந்தையைத் தெரிந்தெடுக்கும்போது தேவன் பொதுவான ஒரு அழைப்பையே கொடுத்தார். ‘‘அழைக்கப்பட்டவர்கள் அநேகர்’’ என்றாலும், எல்லோரும் அழைக்கப்படவில்லை. இந்த அழைப்பு நமது கர்த்தரின் முதல் வருகையின் ஊழியக்காலத்தில், முதலாவதாக மாம்சீக இஸ்ரயேலருக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், தற்காலத்திலோ, தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் தாங்கள் சந்திக்கும் எல்லோரையும் (லூக்கா 14:23) தேவ தயவு பெற்ற இந்த விசேஷமான பந்திக்கு வருவதற்கு தூண்டவும் வலியுறுத்தவும் வேண்டும் (கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது). ஆனால், சத்தத்தைக் கேட்டு வந்தாலும், அனைவருமே தகுதியடையமாட்டார்கள். கிறிஸ்துவின் நீதியின் வஸ்திரமாகிய திருமண உடைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் இவற்றை அணியாததினால், அவர்கள் நிராகரிக்கப்படுவார்கள். சிலர் நீதியின் ஆடைகளை அணிந்திருந்து புதிய சுபாவத்தினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு, கனம் அடைவதற்கான தகுதியைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், உடன்படிக்கையை உண்மையாக நிறைவேற்றாததால், தங்கள் அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதியாக்கத் தவறுகின்றனர். மகிமையடைந்திருக்கிற ஆட்டுக்குட்டியானவரிடத்தில் சென்று சேரும் தகுதியைப் பெற்றவர்களைக் குறித்து, ‘‘அழைக்கப்பட்டவர்களும், தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களும், உண்மையுள்ளவர்களுமாய் இருக்கிறார்கள்’’ என்று (வெளி.14:1; 17:14) அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அழைத்த அழைப்பு உண்மையே. திருச்சபையைத் தெரிந்தெடுத்து உன்னத ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தும் தேவனுடைய தீர்மானமும் மாற்றமுடியாதது. ஆனாலும், யார் இந்த தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கூட்டத்தில் இருப்பார்கள் என்பது நிபந்தனைக்குட்பட்டது. முன்குறிக்கப்பட்ட கனத்தில் பங்குபெற விரும்புகிற அனைவரும் தங்கள் அழைப்பின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். ‘‘ஆனபடியினாலே அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதற்கேதுவான வாக்குத்தத்தம் நமக்கு உண்டாயிருக்க, உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப் போனவனாகக் காணப்படாதபடிக்குப் பயந்திருக்கக்கடவோம்.’’ (எபி.4:1) இந்த பெரிதான தயவைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் அதைப் பெறமுடியாது. அதற்காக ஓடுகிறவனும் பெறமுடியாது. ஆயினும், அதற்காக அழைக்கப்பட்ட பின்பு விரும்புகிறவனுக்கும் ஓடுகிறவனுக்கும் மட்டுமே கிடைக்கும்.

எனவே, தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு தமது சித்தம் போல் செய்யும் முழு அதிகாரம் உண்டு என்று நாம் நம்புகிறோம். இவ்வாறு தேவ தயவு அளிக்கப்படுவது அனைவருக்கும் பொதுவான நன்மையை அளிப்பதற்காகவே என்ற தேவனுடைய தீர்மானங்களை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மனித சுபாவமும், ஆவிக்குரிய சுபாவங்களும் வெவ்வேறானதும் வித்தியாசமானவைகளும் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உண்மை என்று நாம் வேதத்தின் மூலமாக அறிகிறோம். ஆகவே, இந்த இரு வெவ்வேறு சுபாவங்களை கலப்பது தேவனால் வடிவமைக்கப்பட்டதல்ல என்றும், இது அபூரணத்தையே பிறப்பிக்கும் என்றும், ஒரு சுபாவத்திலிந்து வேறொரு சுபாவத்திற்கு மாறுதல் தேவ கட்டளை அல்ல என்றும், கிறிஸ்துவுக்கு மட்டுமே இப்படிப்பட்ட கட்டளைக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டது என்றும், சத்திய வசனத்திலிருந்து அறிகிறோம். எப்படி இந்த மாறுதல் நிறைவேற்றப்பட்டது ? எந்த நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் இதனை அடையலாம் ? எந்த வழிமுறையின்கீழ் அம்மாறுதல் நிறைவேற்றப்படும் ? என்கிற காரியங்களை அறிவது மிகுந்த ஆர்வத்தைப் பிறப்பிக்கும்.

தெய்வீக சுபாவத்திற்கு கர்த்தரோடு திருச்சபை உயர்த்தப்படப்போவதற்கான நிபந்தனைகள் இயேசு கிறிஸ்து எந்த நிபந்தனையின்கீழ் அதை அடைந்தாரோ அதே நிபந்தனைகளேயன்றி வேறல்ல. அதாவது, அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி (1 பேது.2:21), அவரைப்போல் ஜீவபலியாக தன்னையே கொடுத்து, மரணபரியந்தம் ஞானஸ்நான உடன்படிக்கையை உண்மையாக நிறைவேற்றுவதே அந்நிபந்தனை. இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் நம் கர்த்தர் செய்ததுபோலவே மனித சுபாவத்தையும் அதன் விருப்பங்கள், நோக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், வருங்காலத்திற்குரிய எதிர்பார்ப்புகள் ஆகிய அனைத்தையும் மரணபரியந்தம் பலி செலுத்துபவர்களுக்கு மனித சுபாவத்திலிருந்து தெய்வீக சுபாவத்திற்கு மாறும் மாபெரும் வெகுமதி அளிக்கப்படுகிறது. இந்த நிலைமையை அடைந்தவர்கள், உயிர்த்தெழுதலின்போது மனுக்குலத்தார் அடையும் மனித பூரணத்தையும் அதின் ஆசீர்வாதங்களையும் பெறாமல், தங்கள் கர்த்தரது மகிமை, சாயல், மகிழ்ச்சி இவைகளையும் அவரோடுகூட தெய்வீக சாயலையும் பெற்றுக்கொள்வார்கள். (ரோமர் 8:17; 2 தீமோ.2:12)

மனித ஜீவியம் எப்படி ஆரம்பித்து வளர்ச்சி அடைகிறதோ, அவ்வாறே புதிய சுபாவமும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு வளர்ச்சியடைய வேண்டும். மனிதசுபாவத்தில் ஜெனிப்பிக்கப்படுவதும் பிறத்தலும் இருப்பது போலவே, புதிய சுபாவத்திலும் உள்ளது. சத்திய வசனத்தினாலே பரிசுத்தவான்கள்

தேவனால் ஜெனிப்பிக்கப்படுகிறார்கள். (1 பேதுரு 1:3; 1 யோவான் 5:18; யாக்கோபு 1:18) அதாவது தெய்வீக ஜீவ ஊற்றின் துவக்கத்தை தேவனிடத்திலிருந்து அவரது வசனத்தின் மூலம் அடைகிறார்கள். இயேசுவின் மீட்கும்பொருளின்மேல் வைத்த விசுவாசத்தினால் இலவசமாக நீதிமான்கள் ஆக்கப்படும்பொழுது அழைப்பின் சத்தத்தைக் கேட்கிறார்கள். “அப்படியிருக்க சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களை பரிசுத்தமும் (மீட்கும்பொருள் கொடுக்கப்பட்டு நீதிமான்கள் ஆனபடியால்) தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை.” (ரோமர் 12:1)

இந்த அழைப்புக்கு செவிமடுத்து கீழ்ப்படியும்போது, தங்களது நீதிமான்களாக்கப்பட்ட மனிதத்துவத்தை தேவனிடம் ஞானஸ்நானத்தில் முழுமையாக ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறார்கள். இயேசுவோடு இணைந்திருக்கும் இந்த ஜீவபலி தேவனால் ஏற்கப்படுகிறது. அவ்வாறு தேவன் அங்கீகரித்தவுடன் ஆவிக்குரிய ஜீவியம் துவங்குகிறது. அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களது மாம்சீக நம்பிக்கைகள், நோக்கங்கள் மற்றும் விருப்பங்களை சிலுவையில் அறைந்து, சிந்தையிலும், செயல்பாட்டிலும், புதிய சுபாவத்திற்கு இசைவாக நடக்கத் துவங்குகிறார்கள். ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்த இவர்கள் அத்தருணத்திலிருந்து “புதிய சிருஷ்டிகளாக” தேவனால் கருதப்படுகிறார்கள்.

இப்படியாக கரு நிலையிலுள்ள (ஆரம்ப) புதிய சிருஷ்டிகளுக்கு பழையவைகள் (மாம்சீக ஆசைகள், நம்பிக்கைகள், திட்டங்கள் முதலியன) ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின. கரு நிலையிலுள்ள புதிய சிருஷ்டிகள் தொடர்ந்து வளர்ந்து முன்னேறிக்கொண்டே வருவதால், பழைய சுபாவம் அதின் நம்பிக்கைகள், ஆசைகள், நோக்கங்கள் முதலானவைகள் சிலுவையில் அறையப்படுகின்றன. ஞானஸ்நானம்பெற்ற காலந்துவங்கி மனித சரீரம் மரித்து, ஆவிக்குரிய பிறப்பெய்தும்வரை இந்த இரண்டு செயல்பாடுகளும் ஒரே சமயத்தில் வளர்கின்றன. தம் வசனத்தின் வழியாக தேவ ஆவி தொடர்ந்து அவரது திட்டங்களை வெளிப்படுத்திவரும்போது, சாவுக்கேதுவான இந்த சரீரத்தை உயிர்ப்பித்து (ரோமர் 8:11), அவருக்கேற்ற ஊழியம்செய்ய பலம் அளிக்கிறார். ஆனால், குறித்த காலத்தில் நாம்

பரத்திற்குரிய ஆவிக்குரிய எல்லா வகையிலும், புதிய சரீரங்களை தெய்வீக சிந்தையை பெற்றுக்கொள்வோம்.

“புதிய சிருஷ்டியின்” பிறப்பு, உயிர்த்தெழுதலில் நிகழ்கின்றது. (கொலோ.1:18) இவ்வகுப்பாரின் உயிர்த்தெழுதல், முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. (வெளி.20:6) புத்திர சுவிகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றதிலிருந்து ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாகக் கருதப்பட்டாலும், உயிர்த்தெழும் வரைக்கும் நாம் நிஜமான ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் அல்ல என்பதை நினைவில் நிறுத்தவேண்டும். (ரோமர் 8:23, 25; எபேசி.1:13, 14; ரோமர் 6:10, 11) நாம் ஆவியில் பிறந்து ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாகும்போது, மாம்ச ஜீவிகளாக ஒருபோதும் இருக்க மாட்டோம். ஏனெனில், “ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாய் இருக்கும்.”

மாம்சத்தில் பிறப்பதற்குமுன் மாம்சத்தில் கருவாக வேண்டியது அவசியம். அவ்வாறே ஆவிக்குரிய சாயலில் உயிர்த்தெழுதலில் பிறப்பதற்கும் முன்னர், ஞானஸ்நானத்தில் ஆவியில் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் நிகழ வேண்டும். பூமிக்குரியவனான ஆதாமின் சாயலில் பிறக்கின்ற அனைவரும் மாம்சத்தில், முதலில் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டனர். இவர்களில் சிலர் தேவ ஆவியினால் சத்திய வசனத்தின்மூலம் மீண்டும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு, ஏற்றவேளையில் பரத்திற்குரிய சாயலில் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் ஆவியில் பிறப்படைவார்கள். “மண்ணானவனுடைய சாயலை நாம் அணிந்திருப்பதுபோல, வானவருடைய சாயலையும் நாம் (திருச்சபை) அணிந்துகொள்வோம், (1 கொரி.15:49; எபி. 6:6) மறுதலிக்காமல் இருந்தால் பெற்றுக்கொள்வோம்.

பரத்திற்குரிய அழைப்பைப் ஏற்றுக்கொள்வதும் அதற்கான கீழ்ப்படிதலின் ஞானஸ்நானத்தைப் பெறுவதும், ஒரு நொடிப்பொழுதில் தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய காரியமானாலும், ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் தேவ சிந்தைக்கு இசைவாக்குவது படிப்படியாக, நடைபெறக்கூடிய காரியம். மாம்ச சுபாவத்தின்படி பூமிக்குரியதையே நாடும் மனதை படிப்படியாக பரத்திற்குரியவைகளை நாடும்படி வளைப்பதே ஒரு படிப்படியான செயல்முறையாகும். இந்த செயல்முறைக்கு மறுரூபமாகுதல் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். “நீங்கள் இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல் தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான

சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே (பரத்திற்குரிய சாயலுக்கு) மறுரூபமாகுங்கள்.” (ரோமர் 12:2)

பவுல் அப்போஸ்தலனின் இந்த வார்த்தைகள் அவிசுவாச உலகிற்காக எழுதப்படவில்லை. மாறாக, அவர் யாரை சகோதரர்கள் என்று அங்கீகரித்தாரோ அவர்களுக்காகவே எழுதப்பட்டது என்பதை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். முந்தின வசனத்தில் இது காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. “அப்படியிருக்க சகோதரரே, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு நான் உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்... உங்கள் சரீரங்களை பரிசுத்தமும், தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுங்கள்.”

ஒரு மனிதன் பாவத்திலிருந்து நீதிக்கு மனந்திரும்புதலையும், அவிசுவாசத்திலிருந்தும் தேவனுக்கு விரோதமாயும் நம்பிக்கையற்றதுமான நிலைமையிலிருந்தும் தேவன்மேல் நம்பிக்கை வைக்கும் நிலைமைக்குத் திரும்புவதைத்தான் மறுரூபமாகுதல் என பவுல் குறிப்பிடுகிறார் என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. உண்மையாகவே இது ஒரு மாபெரும் மாற்றம் – மறுரூபம் அடைதலும் ஆகும். ஆயினும் பவுல் குறிப்பிடுகின்ற மறுரூபம் இதுவல்ல. குணநலன்களில் மாற்றம் அடைவதே இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பவுல் சுவிசேஷ யுகத்தில் சில குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு, விசுவாசிகளுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்டுள்ள சுபாவ மாறுதலையே குறிப்பிட்டு, அந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றும்படி “விசுவாசிகளை” வலியுறுத்துகிறார். அவர்களது குணாதிசயங்கள் முன்கூட்டியே மாறாதிருந்தால் அவர்களை சகோதரரே என்று அழைத்திருக்கவோ, பரிசுத்தரும் தேவனுக்கு பிரியமான ஜீவபலி செலுத்துபவர்கள் என்றும் எழுதியிருக்கவோ மாட்டார். ஏனெனில், கிறிஸ்துவின் மீட்கும்பொருளின்மேல் விசுவாசம் வைத்து நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமே, தேவனுக்கு பரிசுத்தரும் பிரியமுள்ளவர்களுமாகக் கருதப்படுகிறார்கள். தற்கால மாம்சீக சந்தோஷங்களையும் உரிமைகளையும் சலுகைகளையும், புறக்கணித்து, எல்லா உரிமைகளையும் மற்றும் எதிர்கால மானிட ஜீவியத்தையும் ஒப்புக்கொடுத்து, தமது பூரண மனிதத்துவத்தை ஒரு பலியாக இயேசு ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல, சுவிசேஷ யுகத்தில் தங்களது

நீதிமான்களாக்கப்பட்ட மனிதத்துவத்தை ஒரு ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுத்தவர்களுக்கு சுபாவ மறுரூபமடைதல் பலனாக கிடைக்கிறது. முதலாவது பலி செலுத்தப்பட வேண்டியது மனித சித்தத்தையே. அதன்பிறகு நாம் நம் சுய சித்தத்தாலோ அல்லது பிற மனித சித்தத்தாலோ நடத்தப்படாமல், தெய்வீக சித்தத்தால் நடத்தப்பட வேண்டும். தெய்வீக சித்தமே நமது சித்தம் ஆகிறது. இனி மனித சித்தம் நம்முடையது அல்ல. அது வேறொருவரின் சித்தம்போல் எண்ணி வெறுத்துத் தள்ளப்பட்டு, பலியிடப்பட வேண்டும். தெய்வீக சித்தமே நமது சித்தமாக ஆனதால், தெய்வீக நிலைப்பாட்டிலிருந்து சிந்திக்கவும் காரணகாரியத்தைப் பகுத்தறியவும், தீர்மானம் பண்ணவும் வேண்டும். தேவனுடைய திட்டம் நம்முடைய திட்டமாக ஆகிறது. தேவனுடைய வழிகள் நம்முடைய வழிகள் ஆகின்றன. இந்த மறுரூபமாகுதலை உண்மையும் உத்தமுமான விசுவாசிகளாக தங்களை ஒப்புக்கொடுத்து, இந்த மாறுதலை அனுபவித்தவர்கள் தவிர வேறு எவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இந்த சுபாவ மாறுதலுக்கு உட்படும் முன்பாக, பாவமில்லாத எவற்றையும், நாம் சந்தேஷமாக அனுபவித்திருக்கலாம். ஏனெனில், உலகமும், அதில் உள்ள நன்மைகள் அனைத்தும் மனிதனுடைய மகிழ்ச்சிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளே. ஆனாலும், பாவமுள்ள இயற்கை குணத்தை முற்றிலும் கீழ்ப்படுத்துவது நமக்குக் கடினமான ஒன்றாகும். ஆனால், தேவனோடு நல்மனசாட்சியின் உடன்படிக்கை செய்து, மறுரூபம் ஆக்கப்பட்டு வருபவருக்கோ, பாவத்தைக் கீழ்ப்படுத்த எடுக்கும் முயற்சியோடுகூட, தற்காலத்திலுள்ள நன்மையானவைகளை பலி கொடுத்து, நமது முழு ஆற்றலையும் தேவ ஊழியத்திற்கென்று அர்ப்பணிக்க வேண்டும். ஊழியத்திலும், பலி செலுத்துவதிலும் உண்மையாக இருப்பவர்கள் இந்த உலகத்தில் தங்களுக்கு இளைப்பாற இடமில்லை என்றும், நிரந்தரமாக தங்குவதற்கு இங்கு நிலையான பட்டணம் இல்லை என்றும், அனுதினமும் உணர்வார்கள். “தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் இளைப்பாறுதலையே” அவர்களது இருதயமும், நம்பிக்கையும் நோக்கும். அந்த ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையே அவர்களை உயிர்ப்பித்து, தொடர்ந்து பலி செலுத்தி வளர்ச்சியடைய தேவையான உற்சாகத்தைத் தருகிறது.

இவ்வாறாக, ஞானஸ்நானத்தின் மூலமாக, சிந்தை புதிதாக்கப்பட்டு,

மறுரூபமடைந்து, விருப்பங்களும், நம்பிக்கைகளும், குறிக்கோள்களும் ஆவிக்குரியவைகளையும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மனிதக் கண்களால் காணக்கூடாத காரியங்களையும் நோக்கி மேலே செல்லவும் மாம்ச எண்ணங்கள், நம்பிக்கை முதலியவைகள் படிப்படியாக மரித்துப்போகவும் ஆரம்பிக்கிறது. இவ்வாறாக மறுரூபம் அடைந்தவர்களும், மறுரூபமாகி வருபவர்களும் “புதிய சிருஷ்டிகளாக,” தேவனால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களாக, தெய்வீக சுபாவத்தில் பங்கடையப் போகிறவர்களாக கருதப்படுகிறார்கள். “புதிய சிருஷ்டிகளுக்கும்,” “நீதிமான்களாக மட்டும் ஆக்கப்பட்ட விசுவாசிகள் மற்றும் சகோதரர்களுக்கும்” இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை தெளிவாக புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நீதிமானாக மட்டும் ஆன விசுவாச வகுப்பார், மண்ணானவர்கள் பூமிக்குரியவர்களாகவே ஜீவிக்கிறார்கள். மேலும், பாவ நம்பிக்கை, விருப்பங்கள், நோக்கங்கள், குறிக்கோள்களிலிருந்து மீண்டு, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட எல்லாவற்றையும் திரும்பக்கொடுத்தலின் காலங்களில் பெற்று முழு மன நிறைவடைவார்கள். ஆனால், புதுசிருஷ்டி வகுப்பாரோ கிறிஸ்துவைப்போல இவ்வுலகத்திற்குரியவர்கள் அல்ல. இவர்களது நம்பிக்கைகள் காணப்படாதவைகளை மையமாகக் கொண்டு கிறிஸ்து வீற்றிருக்கும் தேவனது வலதுபாரிசத்தில் இவர்களது நம்பிக்கை நிலைத்திருக்கிறது. பரலோகத்திற்குரிய நம்பிக்கையினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு, பரலோகத்திற்குரிய வாக்குத்தத்தங்களின் மகிமைகளைக் கண்டு, தெய்வீகத் திட்டத்தில் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பங்கை அறிந்தவர்கள், மாம்சீக மனிதனை திருப்திப்படுத்துகிற உலக மகிமையின் நம்பிக்கையால் திருப்தியடையமாட்டார்கள். பூரணதெய்வீக சுபாவத்தை (அதாவது தெய்வீக சிந்தை, சரீரம்) சுதந்தரித்துக்கொள்வதற்கு, தற்போது பெற்றிக்கிற புதிய தெய்வீக சிந்தையே அச்சாரமாய் இருக்கிறது. தெய்வீக சரீரமென்றுக் கூறப்படுவதைக் குறித்து சிலர் கொஞ்சம் திடுக்கிடுகிறார்கள். இயேசுகிறிஸ்து தற்போது பிதாவின் சொரூபமாயிருக்கிறார் என்றும், ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்கள் அவரது சாயலை அடைந்து, “அவர் இருந்த வண்ணமாகவே அவரை தரிசிப்பதினால் அவருக்கு ஒப்பாயிருப்பார்கள்” (1 யோவான் 3:2) என்றும் வேதாகமம் கூறுகிறது. “ஜென்ம சரீரமுமுண்டு (மனித சரீரம்) ஆவிக்குரிய சரீரமுமுண்டு.” (1 கொரி.15:44) நம் தெய்வீகத் தகப்பனையோ அல்லது நம் கர்த்தராகிய இயேசுவையோ சரீரமற்ற

மாபெரும் சிந்தையை மாத்திரம் உடையவர்களாக கற்பனை செய்யமுடியாது. அவர்கள் மகிமை நிறைந்த ஆவிக்குரிய சரீரங்களை உடையவர்கள். ஆகிலும், அந்த மகிமை எவ்வளவு உன்னதமும் மேன்மையுமானது என்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை. நாம் தெய்வீக சுபாவத்தில் அவரோடு பங்கடையும்வரை வெளிப்படுத்தப்படாது.

மனித சிந்தையிலிருந்து ஆவிக்குரிய சிந்தைக்கு மறுரூபமடைவது படிப்படியாக நடைபெறும் ஒரு செயல்முறை என்றாலும், மனித சரீரத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய சரீரத்திற்கு மாறுவது படிப்படியாக நடைபெறாமல் ஒரு நொடிப்பொழுதில் உண்டாகும். **(1 கொரி.15:52)** பூமிக்குரிய மண்பாண்டமாகிய சரீரத்தில் இந்த தெய்வீக சிந்தை என்கிற பொக்கிஷத்தை நாம் தற்போது பெற்றிருக்கிறோம் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறகிறார். ஆனால், ஏற்றகாலத்தில் இந்த பொக்கிஷம் அதற்குரிய மகிமை நிறைந்த ஆவிக்குரிய சரீரத்தில் இருக்கும்.

ஆவிக்குரிய சுபாவத்தின் சாயலைப்போலவே மாம்ச சுபாவமும் இருக்கிறது என்பதை நாம் முன்பே கண்டோம். **(ஆதி.5:1)** உதாரணாக, தேவனுக்கென்று ஒரு சித்தம் இருப்பதுபோலவே, மனிதனுக்கும் தேவதூதர்களுக்கும் உண்டு. தேவனுக்கு புத்திகூர்மையும், நினைவாற்றலும் இருப்பதுபோலவே அவருடைய அறிவுள்ள சிருஷ்டிகளாகிய தூதர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்டு. சிந்தையின் செயல்பாடுகள் இம்மூவருக்கும் ஒன்றே. ஒரே விதமான சூழ்நிலையில், ஒரே புள்ளி விபரங்களை பகுத்தறியும் இம்மூவரும் வெவ்வேறு சுபாவங்களை உடையவர்களாக இருந்தாலும், ஒருமனப்பட்ட தீர்மானத்திற்கு வரமுடியும். தெய்வீக சுபாவம், தூதர்கள் மற்றும் மனித சுபாவங்களில் ஒரே விதமான மனத்திறன் இருந்தபோதிலும், ஆவிக்குரிய சுபாவங்களை உடைய அவ்விரு சுபாவங்களும், மனித சுபாவத்திற்கு அப்பாற்பட்டதும் மேலான வல்லமை உடையதுமாயிருக்கிறது. அதாவது, நாம் நினைக்கிறபடி அந்த வல்லமைகளானது, யோசிக்கும் திறன் தவிர எல்லாத் திறன்களுக்கும் இது பொருந்தாது. மாறாக பரந்து விரிந்த சக்தியாயும், வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளில் செயல்படக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. பூமிக்குரிய பரிபூரண மனித சுபாவமே ஆவிக்குரிய சுபாவத்தின் சாயலாக இது பரத்திற்குரிய அதே மனத்திறனை உடையதாயிருந்தாலும் பூமிக்குரிய

எல்லைக்குட்பட்டது. ஆகவே, இந்த எல்லைக்கு மேற்பட்ட காரியங்களில் தேவன் எவற்றை மனித நன்மைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உகந்தது என்று கருதி வெளிப்படுத்துகிறாரோ, அதைத்தவிர வேறொன்றையும் அவனால் அறிந்துணர முடியாது.

ஆவிக்குரிய சுபாவத்தில் தெய்வீக சுபாவமே உன்னதமானது. தேவனுக்கும் அவரது சிருஷ்டிகளுக்கும் இடையே உள்ள தூரம் எப்படி அளவிட முடியாததாக இருக்கின்றது! அவரது வல்லமை வாய்ந்த கிரியைகளில் சிலவற்றின் அகன்று விரிந்த காட்சிகளை நம் கண்களுக்குமுன் ஒரு கணநேரம் கடந்துபோக அவர் அனுமதிக்கும்போது, அவரது தெய்வீக ஞானம், வல்லமை, நன்மை, இவற்றின் மகிமையை ஓரளவு மட்டுமே நம்மால் காணும்படி பண்ணுகிறார். ஆனால், பரிபூரண மானிட மகிமையை நம்மால் கணித்து அறிந்து உணரமுடியும்.

இந்த சிந்தனைகளை தெளிவாக மனதில் நிறுத்திக்கொள்ளும்போது, ஒரே மனவல்லமையைக்கொண்டு, மேலான நிலைமைக்கு செல்வதற்கு அதாவது மனித சுபாவத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்கு மாறுதலடைதல் எப்படி நிகழ்கின்றது என்று அறிந்துணரமுடிகிறது. பரலோகத்திற்குரிய சரீரத்தை அணிந்துகெள்ளும்போது, அந்த மகிமை நிறைந்த சரீரத்திற்குரிய பரலோக வல்லமையையும், மேலான சிந்தனா சக்தியையும், வல்லமையின் விசாலத்தையும் பெற்றுக்கொள்வோம்.

ஞானஸ்நானத்தில் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள், பூமிக்குரியவற்றிலிருந்து பரத்திற்குறியவற்றிற்கு மனதில் மாறுதல் அல்லது மனம் மறுரூபமாகுதலுக்கு இப்பூமியிலேயே பெறுகிற அனுபவமே, சுபாவமாறுதலின் ஆரம்பமாக உள்ளது. இது மூளையில் உண்டாகும் மாற்றமோ அல்லது அற்புதமோ அல்ல. மாறாக, நமது சிந்தையின் நோக்கமும் நமது சித்தமும்தான் மாறுதலடைகின்றன. நம்முடைய தனித்தன்மை என்பது, நம் சித்தம் மற்றும் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டது. ஆகவே, நமது சித்தமும் உணர்வுகளும் மாறும்பொழுது நாம் மறுரூபம் அடைந்து பரலோக சுபாவத்திற்குரியவர்களாக கருதப்படுகிறோம். மெய்யாகவே, இது ஒரு

மிகச் சிறிய ஆரம்பமாக இருக்கிறது. ஆவியில் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் இவ்வாறே ஆரம்பிக்கிறது. ஆயினும் ஆவியில் பூரணமாகப் பிறப்பதற்கு இதுவே அச்சாரமாகிறது. (எபே.1:13, 14)

நாம் மாறுதலடைந்ததை நாமே எப்படி அறியமுடியும்? என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்த மகிமையில் பங்குபெறுகிறதற்காக துன்பப்பட்டு பலி செலுத்திய அதே ஜீவிகள் தான் நாம் என்பதை, அப்போது எப்படி நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்? அதேபோல மாறுதலடைந்தபின்பு நாம் அதே உணர்வுள்ள ஜீவிகளாய் இருப்போமா? ஆம், நிச்சயமாகவே. கிறிஸ்துவுடனேகூட நாம் மரித்தோமானால் அவருடனேகூடப் பிழைத்துமிருப்போம். (ரோமர் 6:8) மனித சரீரத்தில் நாம் அனுதினமும் அடையும் மாறுதல்களினால் கடந்த காலத்தில் நடந்த சம்பவங்களையோ, நாம் யார் என்பதையோ மறப்பதில்லை.*

பூமிக்குரிய கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு, மாம்சீக சுபாவத்தில் தேவகுமாரனாகிய இயேசு மனிதனாக, ஆவிக்குரிய நிலையிலிருந்து, மனித நிலைமைக்கு மாறினபோது அடைந்த அனுபவங்களை நாம் புரிந்துகொள்ள மேற்கூறப்பட்ட சத்தியங்கள் உதவுகின்றன. அந்த இரண்டு நிலைமைகளிலும் அவர் ஒரே ஜீவியாக இருந்தபோதிலும், முதலாவது நிலைமையில் அவர் ஆவிக்குரியவராகவும், இரண்டாவது நிலைமையில் மனித நிலையிலும் இருந்ததைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு சுபாவம்

---

*நமது மனித சரீரம் தொடர்ச்சியான மாறுதலை அடைகிறது. ஒவ்வொரு 7 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை நம் உடலிலுள்ள அணுக்கள் அனைத்தும் முழுமையாக மாற்றமடைகின்றன என்று விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி கண்டறிந்துள்ளது. ஆகவே, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டபடி, மனித சரீரத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய சரீரத்திற்கு மாறும்போது, நினைவாற்றலோ அல்லது அடையாளங்களோ அழிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக அதன் வல்லமையும் திறனும் அதிகரிக்கும். தற்போது நாம் பெற்றுள்ள அதே தெய்வீகசிந்தை, அதே பகுத்தறியும் வல்லமை ஆகியவை, புதிய ஆவிக்குரிய சரீரத்திற்கு இசைவாக அளவிடமுடியாத ஆழம் உயரம் அளவிற்கு விரிவடையும். நினைவாற்றலானது நம் குழந்தைப்பருவம் முதல் நம் வாழ்க்கை முழுவதும் நடந்தவற்றை நினைவுபடுத்துவதோடு, நமது பலியின் ஜீவியத்தின் மகிமை நிறைந்த வெகுமதியை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி செய்யும். ஆனால், மனிதசுபாவம் ஆவிக்குரிய சுபாவத்தின் ஒரு சாயலாக இல்லாவிடில் இவையனைத்தும் சாத்தியமல்ல.

மற்றொரு சுபாவத்திற்கு ஒப்பாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு சுபாவங்களும் வெவ்வேறானதும், வித்தியாசமானதாயும் உள்ளன. ஆகவே, இந்த இரண்டுக்கும் ஒரே நினைவாற்றல் (Memory) உள்ளது. இயேசு தாம் பூரண மனிதனாகும்முன், தாம் பெற்றிருந்த மகிமையை உணர்ந்திருந்தார். ஆனால், மனிதனான பின்போ அம்மகிமையை மாத்திரம் (நினைவுகளை அல்ல) இழந்தார். அவரது வார்த்தைகள் நிரூபிப்பதாவது: “பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப்படுத்தும்.” (யோவான் 17:5) இது ஆவிக்குரிய சாயலின் மகிமையாகும். இயேசுவின் இந்த ஜெபத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, அவர் பெற்றிருந்த ஆவிக்குரிய சுபாவத்தைக் காட்டிலும் மகா உன்னத சுபாவமாகிய தெய்வீக சுபாவத்திற்கு கிறிஸ்துவை உயர்த்தி, தேவன் அவரைக் கனப்படுத்தினார்.

அப்.பவுலின் வார்த்தைகளை மறுபடியும் குறிப்பிடும்போது அவர், உலகத்தோடு ஒத்துப்போகாமல், தெய்வீக சாயலுக்கு உங்களை மறுரூபப்படுத்துங்கள் என்று கூறாதிருப்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். மாறாக, “உலகத்திற்கு ஒத்தவர்களாயிராமல்... மறுரூபமாகுங்கள்” என்றே குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு இது நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நாம் நம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள இவ்வுலக ஆதிக்கங்களுக்கும், உலகத்தின் ஆவிக்கும் இணங்கி உலகத்தோடு நாம் இசைவாகும்படி இடமளிக்கிறோம். அல்லது தேவசித்தத்திற்கு – பரிசுத்த ஆவியின் சித்தத்திற்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, தேவ வசனத்தின் மூலமாக, பரலோக ஆதிக்கங்களின் மூலம் மறுரூபம் அடைகிறோம். நீங்கள் தேவனுக்கென்று நல்மனசாட்சியின் உடன்படிக்கையின் மூலம் பிரதிஷ்டை செய்திருந்தால் எந்த ஆதிக்கங்களுக்கு உங்களை ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறீர்கள்? தேவ சித்தத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு மறுரூபம் ஆகும்பொழுது, தற்காலத்தில் பல பாடுகளையும், தியாகங்களையும் அடைந்தபோதிலும், இதன் முடிவோ மகிமையானதாக இருக்கும். நீங்கள் இந்த மறுரூபமாகும் ஆதிக்கங்களுக்கு உட்பட்டு வளரும்போது, எது நன்மையும், பிரியமும், பரிபூரணமான தேவ சித்தம் என்று உணர்ந்து, அனுதினமும் அதை

நிறைவேற்றுவீர்கள்.

தேவனுடைய வசனத்தில் பூமிக்குரிய வாக்குத்தத்தங்களும், பரத்திற்குரிய வாக்குத்தத்தங்களும் அடங்கியிருந்தபோதிலும், பரத்திற்குரிய வாக்குத்தத்தங்களே நம்முடையது என, தங்களுடைய அனைத்தையும் பலிபீடத்தின்மேல் தத்தம் செய்தவர்கள் நினைவில் நிறுத்தவேண்டும். நமது பொக்கிஷம் பரலோகத்தில் இருக்கிறபடியால், நமது இதயமும் தொடர்ந்து அங்கேயே இருக்கவேண்டியது அவசியம். நமது அழைப்பு ஆவிக்குரிய சுபாவத்தினைப் பெறும்படிக்கு மட்டுமல்ல, அதன் மேலான நிலையாகிய தெய்வீக சுபாவத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். (2 பேதுரு 1:4; எபிரெயர் 1:4) இந்த பரம அழைப்பு சுவிசேஷ யுகத்தில் மட்டுமே அளிக்கப்படுகிறது. அதற்கு முன்பு ஒருபோதும் இருந்ததுமில்லை. அதற்குப்பின் இருக்கப்போவதுமில்லை. சுவிசேஷயுகம் துவங்குவதற்கு முன் பூமிக்குரிய அழைப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும், அது சரிவர நிதானிக்கப்படாமலும், உணர்ந்துகொள்ளப்படாமலும் இருந்தபோதிலும், இந்த அழைப்பு சுவிசேஷ யுகத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் தொடரும். பரிபூரண மனித சுபாவத்திற்கு சீர் பொருந்துபவர்களுக்கு ஜீவனும், கிறிஸ்துவின் சரீரமாகும் பந்தையப் பரிசைப் பெறும்படி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு அழியாமையும் இந்த யுகத்திலேயே வெளியாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (2 தீமோ.1:10) மனித சுபாவமும் ஆவிக்குரிய சுபாவங்களும், பரிபூரண நிலையை அடையும்போது மகிமை பொருந்தியிருக்கும். ஆனாலும், இவை இரண்டும் வெவ்வேறானதும் வித்தியாசமானதுமாகும். தேவனுடைய கிரியை பூர்த்தியாகும்போது, உயிருள்ளதும் உயிரற்றதுமான அனைத்தும் பலவகைகளில் தங்கள் அழகை வெளிப்படுத்தி, ஒன்றுக்கொன்று இசைவாக இருந்து, தேவனோடும் இசைந்து அவரை மகிமைப்படுத்தும்.

தேவனது திருச்சபை

‘‘சீயோனே எழும்பு! நித்திய மகிழ்ச்சியின் சங்கீதங்களால் உன்னை
வெளியரங்கமாக்கு,
உன் விரோதியை அழித்த தேவனுக்கே, நித்திய துதியை உரித்தாக்கு.
உன்னதங்களில் இருந்து உமிழப்படும் ஒளிக்கற்றைகளைப் பெற
தேவனது திருச்சபையே விழித்திரு! எழுந்திரு!

பூமியிலும் அதன் தூசியினாலும் கறைபடிந்த உன் வஸ்திரம் தூய்மைபெற
உன் மகிமை நெறுங்கி வருகிறது.

‘‘உன்னை பூமிக்கு மேலாக உயர்த்தி நிறுத்துவதற்கு,
தேவனது வல்லமை செயலாக்கம்பெறும்,
உன் புலம்பலை துதியின் நடனமாக மாற்றுவார்,
உன் துக்கம் சந்தோஷமாய் மாறும்.
பரிசுத்த வஸ்திரங்களை அணிந்து,
பளபளக்கும் நீதியின் ஆடையால் உன்னை அலங்கரித்துக்கொள்;
பரிசுத்தமும் பாதுகாப்பும் நிலையானதுமான வழியில்
உன் ராஜா உன்னை நடத்துவார்.’’

* * * *